

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

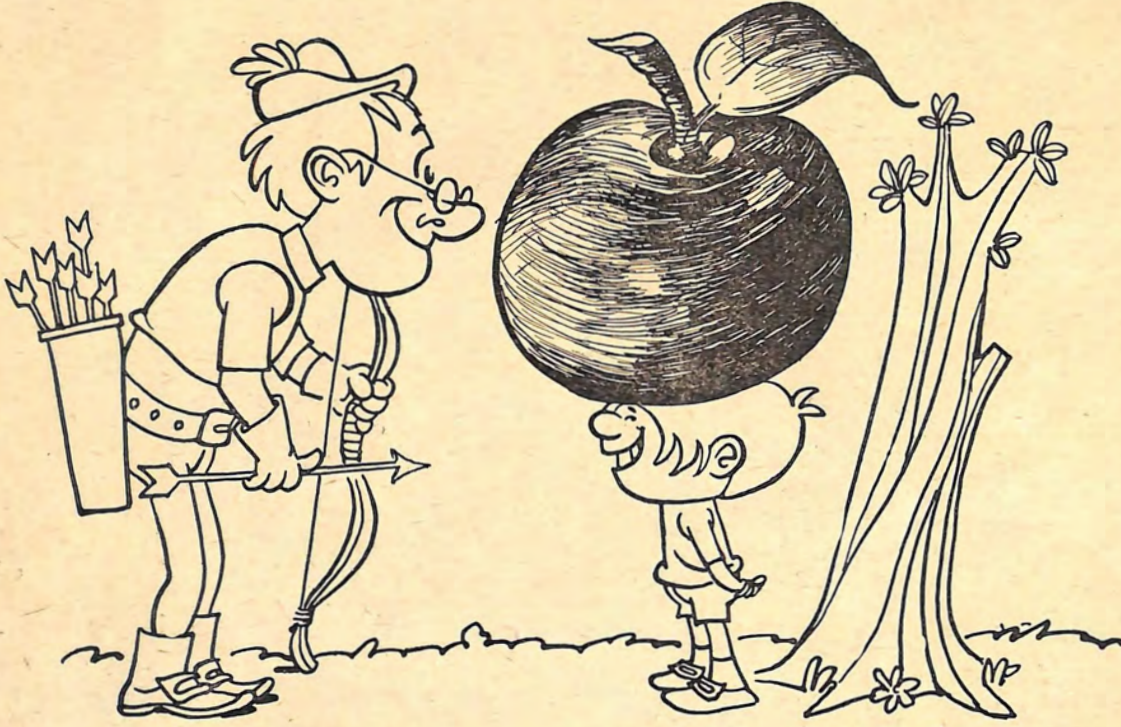
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

şimdi hedefiniz çok daha büyük... çok daha yakın
ve hedefi vurmak çok daha kolay...

1967 yılında:

15 MİLYON

130 APARTMAN DAİRESİ

5 ADET 100.000 LİRA
200 ADET 10.000 LİRA
400 ADET 5.000 LİRA
1000 ADET 1.000 LİRA

ayrıca
30 000 ADET
para ikramiyesi

Bir yılda dağıtılacak cem'an 15 MİLYON liralık
ikramiyelerin ilk çekilişine katılabilmek için
tasarruflarınızı İŞ Bankasında toplayınız.

Merakla beklenen ve 24 Martta yapılacak olan
SERVET KEŞİDESİ için Türkiye İş Bankasına
yatırmış olduğunuz tasarrufları muhafaza etmelisiniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

Akbaba

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 7 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Şubat 1967

Öğretmenlerin çilesi!

BİZİM geleneğimizde üç hak kutsaldır: Ana hakkı, baba hakkı, hoca hakkı... Buradaki hoca, sadece «öğretmen» dir.

Dinimiz de bunu emrediyor bize: «Bana bir harf öğretmenin kölesiyim» diyen kimdir? Hazret-i Ali...

«Beşikten mezara kadar bilgiyi isteyiniz» diyen?... «İlim Çin'de bile olsa arayınız» diyen?... Peygamberimiz, Hazret-i Muhammed!

Bunlara bir üçüncüsünü katacağım: Ankara Dil, Tarih, Coğrafya Fakültesinin baş tacı ettiği cümleyi hepimiz bilirsiniz. Atatürk «Dünyada en hakiki mürşit ilimdir» demiyor mu?

Osmanlı tarihinde, nice büyük padişahın, hocalarına karşı hürmetlerini belirten olaylar çoktur.

Demek, dininde de, geleneğinde de, bilgiye ve bilgilere saygı beslenen bir milletin çocuklarıdır.

Kendi çocukluk ve gençlik yıllarımı düşündüğüm zaman, Edebiyat hocamız İbrahim Necmi ve Süleyman Şevket, Tarih hocamız Ali Rıza, Coğrafya hocamız Faik Sabri, Fizik hocamız Tatar Mahmut, Geometri hocamız Bedros ve Alyans mektebinde bana Fransızca okumayı, konuşmayı öğreten Mösyö Basus, Mösyö Eskenazi, saygı geçidinde babamla yanyana geliyorlar.

Öğretmenin yolunu kesmek, öğretmene bıçak çekmek, öğretmeni dövmek, son yirmi yılın yüz karasıdır.

Atatürk'ün resimlerini paralardan, pullardan sildiğimiz gün, büyüye saygısızlık çıkışı açıldı.

Bir demokrasi sabahında, onun heykellerini kıran ellerin, kaldırımlar üstünde İnönü'nün boynuna-kement atılmış heykellerini sürüklediklerini de gördük!

Bir yurt içi gezisinde, Garp Cephesi Kumandanını, Yunan Başkumandanını esir aldığı toprakta nâmert eller taşladılar!

On yıl içinde —tek bankacısı olmayan Türkiye'ye— bir bankacılar nesli yetiştiren Celâl Bayar hakaretin her çeşidine uğradı!

İsmet Paşa çapında bir devlet adamına, günün Başbakanı, Meclis kürsüsünden: «Profesyonel kaatil» diye bağırarak kadar her şeyini kaybettii!

Şimdi, çorak ruhların topraklarına ekilen o uğursuz tohumlardan ne yırtıcı dikenler, ne kara çalılar fıırdı, görüyorsunuz.

Hazret-i Ali'nin «kölesi olurum» dediği öğretmeni, artık cahil köy muhtarı tokatlıyor, artık A.P. Başkanı, yakapaça okuldan koğuyor.

O öğretmenler, birer kültür fedaisi,

si, birer kültür kahramanıdır. Nere-lerde, nasıl yetiştiriler, bir düşününüz: Yatak odaları kaloriferli idi, yemek salonları elektrikli. Konferans anfi-sinde yaz ışığı ile yaz sıcakı gece karanlığını aydınlatıyor, kış karanlığını ısıtıyordu. Bir gün, ellerinde emeklerinin belgesi diplomalar, yüzlerinde çabalarının mutlu gülüşü hizmete atıldılar. Her biri, uzak bir ilin, uzak bir ilçenin, uzak bir bucağın uzak bir köyünde... Elektrik mi?... Kalorifer mi?... Sevgi ile bakan iki ışıklı göz, sevgi ile açılmış iki sıcak kol görürlerse ne mutlu...

Köy çocuğunun kara inançlarla körleştirilen kafasına bir damla ışık mı koydun?... Cin yoktur, peri yoktur mu dedin?... Galiz bir yobazın camiden alıp sürüklediği halk, genç öğretmenin peşindedir. Artık «Komünist» damgası, izi silinmez bir yaradır onun sicilinde!

Bu sözlerimle, Bakanlık emrine alınmış yirmi öğretmen, zulme uğradı, haksızlığa uğradı demiyorum. Bilmem... Ama siz söyleyiniz: Yüz bini aşkın bir meslek topluluğu için-

de, yolunu şaşırmış yirmi kişi bulunmaz mı?... Beşbinde bir demektir bu!

Beşbinde bir deli de bulunur. Beşbinde bir sapık da bulunur. Beşbinde bir dâhi bile bulunur.

Ama yarınlara ışık tutan o temiz eller, o aydın başlar ve yokluklar, yoksuzluklar içinde vazife aşkını, hizmet aşkını kaybetmeyen o fedailer topluluğu, şüphelerin en kabası, iftiraların en iğrenci ile damgalanmaz.

Öğretmenden şüphe etmek, vatanın yarınından şüphe etmektir.

Asıl düşman, asıl sinsi, kurnaz, alçak düşman kimdir, bilir misiniz?

Büyüğe saygıyı, öğretmene güveni yıkan, bizi içimizden bölerdir.

Bu bölünüş, partilerle politika düzeyinden yurt düzeyine taşı: Öğrenciler iki düşman kamp içinde.. Öğretmenler iki düşman kamp içinde.. Yazarlar, düşünürler, eli nasırlı emekçiler bile birbirine karşı...

Ne sayıp duruyorum?... Otuz iki milyon Türk'ü, mutlu azınlık, mutsuz çoğunluk diye, sağlı sollu iki düşman cepheye ayırmadık mı?..

Bu korkunç parçalanma karşısında bile tek ümidimiz var: Öğretmen ordusu!

Onun elindeki meşale bize doğru yolu gösteren, bizi doğru yolda birleştiren tek ışıktır ancak...

Hayatta, en hakiki mürşit sizsiniz. Devletçe ve milletçe, bütün saygılarımız, bütün sevgilerimiz, bütün güvenlerimiz sizdir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yolumuz

Yürüyoruz sarsak sarsak,
Bütün yollar çakır, çukur.
Eski çamlar olmuştur bardak,
Sen hâlâ boş hayaller kur!

Zaman tuhaf, çevre fesat,
Besleyen çok gizli maksat,
Dostun bile bulsa fırsat,
Başına ne külâh dokur!

Üstüne çekme zanları,
Sav şu huzur bozanları!
Dedikodu kazanları
Kaynamakta fokur fokur!

Pire için yorgan yakar,
Bunu yapan kökten sakar.
Cami büyümüş ne çıkar?
İmam bildiğini okur!

Selâhattin KUTLU

Mısır uçakları Suudî Arabistan'ı bombaladı. — Gazeteler —

Çağlayangil — İşte yeni dostlarımız!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Caravelle'in Çamaşvatanı

CALIFORNIA Gece Kulübü, o akşam, öbür akşamlara göre daha kalabalıktı. Bütün masalar önceden tutulduğu için, birçok müşteriler, kulübün kapısından geri dönmek zorunda kalıyorlardı.

Salon, hemen hemen yükünü almıştı. Ön masaları mini etekli hanımlar, sık giyimli, orta yaşlı erkekler, gruplar halinde doldurmuşlardı. Orkestra gittikçe hızlanan bir tempoyla dans müziği çalıyor, garsonlar masalara, tepsiler içinde mütemadiyen viski taşıyorlardı.

Avrupa'nın en ünlü strip-tease yıldızlarından, seyircilerin «Caravelle» adını taktıkları sarışın Fransız kızı Rose Marie Claudine, o akşam strip tease numarasına çıktığı vakit, iç çamaşırlarını da, kulübün müşterilerine açık arttırma suretiyle satacak, bundan sağlanacak menfaat de, «Kimsesiz Yavrular Derneği» ne bağışlanacaktı.

Ön masalardan birine, inşaat müteahhitlerinden Kanber bey, mimar Nihat, eczacı Cevdet, kuyumcu Balmuncuyan, triko imalatçısı Hayim Tokgöz oturmuşlardı. Ama hepsi birden, müteahhit Kanber beyin davetlisiydi.

Kulüpteki atraksiyon programı başladığı vakit, kafalar da adamakıllı tütsülenmişti. İlk olarak, bir İspanyol trüosu pistte göründü. Orkestra eşliğinde söyledikleri İspanyol şarkıları ve yaptıkları danslar, alkışlanmakla beraber, fazla sükseli olmadı. Daha sonra bir folklor ekibi gösteriler yaptı. Folklorun peşi sıra, bir illüzyonist geldi sahneye. Çenberler, aynalar, mendiller, mukavva kutular üstüne çeşitli hünerler gösterdi ve çok alkışlandı.

Nihayet strip tease'e sıra gelmişti. Salondaki ışıklar, bir ara, tamamen söndü. Sahneye kırmızı projektörler çevrildi. Orkestra, gayet hareketli ve gürültülü bir müziğe başladığı bir sırada, alkışlar arasında Caravelle göründü. Omuzuna dökülmüş sarı saçlarını uçurarak, başını geriye doğru attı. Kulaklarında, iri halka biçiminde, altın küpeler ışıldı. Üstünde, siyah beyaz çizgili, uzun etekli bir elbise, boynunda siyah tül eşarp, kollarında, dirseklerine kadar uzayan kırmızı eldivenler vardı.

İkide bir renk değiştiren projektörler, üzerine çevrildiği zaman, Rose Marie utanmış gibi yaparak göğsünü örttü. Orkestranın ritmine uyarak, sahnede birkaç sefer gidip geldi. O vakit, Türkçe anonslar yapan bir delikanlı, mikrofona sokularak konuşmaya başladı:

— Sayın misafirler!...

Gecemizin en ilgi çekici programını şimdi takdim ediyoruz. Paris'teki gece kulüplerinin vedet strip-tease'i Rose Marie Claudine, herkesin çok iyi bildiği adı ile Caravelle, şimdi huzurlarınızda bulunuyor.

Orkestra, müziği sonradan ağır bir tempoya çevirdi. Caravelle, ilkin ellerini havaya kaldırıp yana açtı, aşağıya indirdi. Bu hareketi birkaç sefer tekrarladıktan sonra, boynundaki eşarbi birdenbire çıkartarak, havada savurmuş, daireler çizmeye başladı.

Mikrofondaki delikanlı konuştu:

— Sayın misafirlerimiz!

Caravelle'in, sosyete kokteyllerine giderken kullandığı bu eşarbi, açık arttırma ile satışa çıkarıyoruz. Satın almak isteyen var mı?

Bu sözü söyler söylemez, gerideki masalardan genç bir kadın seslendi:

— Elli lira!...

Bütün başlar, bir anda o tarafa döndü. Kanber bey, meraklı bakışlarla arkadaki kadını süzdü. Pistin önündeki masalardan birinde, dört erkeğin teşkil ettiği başka bir grup vardı. Bunlardan biri:

— 75 lira, dedi.

Kendi masasında oturanlardan bir işaret gelmesin diye, Kanber beyin misafirlerinden Hayim Tokgöz, önüne bakıyordu. Eczacı Cevdet, gülümseyerek:

— Kanber bey! Siz ne diyorsunuz? dedi.

— Hele bekle biraz, diye cevap verdi Kanber bey.

Arka masalarda oturan genç kadın, bir daha seslendi:

— 100 lira!...

Mikrofondaki genç adam konuştu:

— Sayın misafirlerimiz! Başka arttıran var mı? Vedet strip tease matmazel Caravelle'in eşarbını 100

Adnan Veli

liraya veriyoruz. Var mı başka isteyen? 100 lira... Satıyoruuum. Satıyoruuum...

Etrafına bakındı. Salonda hiçbir hareket yoktu. Ekledi:

— 100 liraya Nurten hanımefendiyeye saaaaat... saaaaat... tım...

Ve hemen eşarbi, arkada duran iskemlenin üstüne bıraktı.

Caravelle, müziğin ağır temposuna uyarak, kırmızı eldivenlerini çıkarmaya başlamıştı. Mikrofondaki delikanlı, tekrar konuştu:

— Matmazel Caravelle'in kırmızı, süet eldivenleri. Tahmini değeri 150 lira.

Mimar Nihat, kuyumcu Balmuncuyan'ı dürttü:

— Kardeşim, dedi. Senin de hiç sesin çıkmıyor. Evdeki hanımları atlatıp bu akşam buraya gelebilmek için, akla kararı seçtik. Burada sus pus olduktan sonra, değmez ki gelmeye...

Kanber bey duydu bu lâfı:

— Beri bak Nihat bey gardaşım, dedi. Sen hiç efkâr itme.. Bu işler, eldivenle bitmeyyor ki.. Daha bunun

gombinezonu var, iç çamaşırı var, şusu var, busu var. Hele sık azıcık dişini...

Hayim Tokgöz, tasdikledi onu:

— O eldivenler, bizim Şabetay atölyede 35 lira veriyor. Burda 150 vermek, çok büyük enayilik olmaz?

Kanber bey, bu sefer Hayim'e itiraz etti:

— Yooo argadaş! Sen de o gader lüzgâra gonaşma.. Bura Mahmutpaşa değel. O eldivenin sermayesine, perakendeci kârından gayrı, gadının etinin gokusı da garişmiş. Millet parayı, cilt goklamasına viriyor.

Mimar Nihat, başını salladı:

— Öyle ya canım. Kadının eşyası, Kapalıçarşı fiyatına satılacak değil ya...

Mikrofondaki ses tekrar duyuldu:

— Efendim, matmazel Caravelle'in kırmızı süet eldivenleri 325 liraya, 17 numaralı masanın üstünde kaldı. Tebrikler...

Müziğin temposu, daha da ağırlaştığı sırada, Caravelle, bir an ışıkların kararmasından faydalananak, üstündeki siyah beyaz elbiseyi, ayaklarının dibine düşürürdü. Şimdi vücudünde, altın rengi lâme bir sutyen, aynı kumaştan yapılmış bir külot kalmıştı. Ayaklarının dibindeki elbiseyi, gayet zarif bir hareketle yerden kaparak, mikrofondaki adama uzattı. Delikanlı, elbiseyi salondaki müşterilere gösterirken, müziğin dışına çıkan bir uğultu da, ortalığa yayıldı. Mikrofondaki adam, müşterilere seslendi:

— Matmazel Caravelle'in Balmain kupu olan bu harikulâde zarif elbisesini satışa çıkarıyoruz. 1000 lira değer konmuştur. Arttıran var mı?

Bu sefer, öndeki masalardan bir kadın seslendi:

— Elbiseyi uzatabilir misiniz? Daha yakından görelim.

Gerilerden başka bir kadın müşterisi, yüksek sesle bağırdı:

— 1200 lira!...

Bunu, masasında üç kadın bulunan bir erkeğin sesi takip etti:

— 1500 lira!...

Ön masada elbiseyi inceleyen kadın, tereddütlü bir sesle:

— 1600 lira veriyorum efendim, dedi.

Eczacı Cevdet, Kanber beyi dürttü:

— Siz ne diyorsunuz beyfendi?

Kanber bey, bu çeşit tahriklere sinirleniyordu. Gülümsiyerek:

— Eğer giyecekksen, alıvereylem sana Cevdetçğim, dedi.

Cevdet bozuldu biraz. Ama, meraklıları (Ki, bunlar daha ziyade kadınlardı) boyuna fiyat arttırıyorlardı.

C.H.P. yolunu arıyor.. — Gazeteler —

Yolunu şaşırın adam!

— 2000 liral...
— 2100 lira!...
— 2300 lira!...
— 2400 oldu...

Mikrofondaki delikanlı, son verilen fiyatı tekrarladı:

— 2400 lira oldu efendim. 3 numaralı masa, 2400 lira veriyor. Var mı başka arttıran? 2400 liraya satıyorum. 2400 efendim... Satıyorum. Saaaat... saaaaat... 2400 liraya saaaat... tım.

Bir alkış koptu. O sırada Rose Marie Claudine, sahnede, üstü kırmızı kadife örtülü bir divana yarım oturmuş, bacaklarını yana doğru germişti. Müziğin ritmine uyarak, bir elini hafifçe sırtına götürdü. Sutyenin düğmesini çözmiye çalıştı. Ama hareketleri son derece nazlıydı. O vakit Kanber bey hafifçe yutkundu. Yanındakilere:

— Argadaşlar, dedi. Esas mezat şıncık başlıyor.. Öyle değel mi müsü Hayım?

Hayim Tokgöz gülümsedi:

— Ağız tad, siz benden çok iyi biliyor.

Orkestra birdenbire gürültülü bir müziğe geçti. Caravelle, sırtına götürdüğü elini, bir süre orada tuttuktan sonra, orkestra cazına vurulduğu anda, hızla havaya kaldırdı. Çıplak göğsü, tamamen meydana çıkıverdi. Elinde de sutyeni sallıyordu.

Genç kadın, kendi güzelliğine iyice inanmış olmaktan gelen bir gururla gülümseyerek, sutyeni, mikrofondaki adama attı. O da bunu, havada yakalayarak hemen seyircilere döndü:

— Gecenin en değerli hediyelerinden birini satışa çıkarıyorum efendim, dedi. Gérardine markasını taşıyan ve hakiki Paris kupa olan bu nâdide sutyenin itibarı değeri 250 liradır. Var mı isteyen?

Salondaki uçultular arttığı vakit, bu satışa daha ziyade erkekler ilgi duyduklarını gösterdiler. Gerideki masalardan bir ses yükseldi:

— 300 lira!...

Kuyumcu Balmumcuyan, kimseye danışmadan fırladı aradan:

— 350!

Kanber bey de sabırsızlanmıştı. Kuyumcuyu dürterek:

— Gardaşım, dedi. Niye o gader acele davranıyon? Senin masanda, Kanber bey diyerekten zengin bi zat oturuyor. Hele bi bekle bakalım. o adam ne diyecek?

Balmumcuyan:

— Kusura bakmıyasın Kanber bey, dedi. Ben de zatınızın nâmına konuşmuşumdur.

— Gardaşım, sen fiskinl içmeye bak. Benim ağızım var konuşmıya.. Bakalım, bizim müsü Hayım ne diyecek bu işe?

Hayim Tokgöz, zorla gülmeye çalıştı:

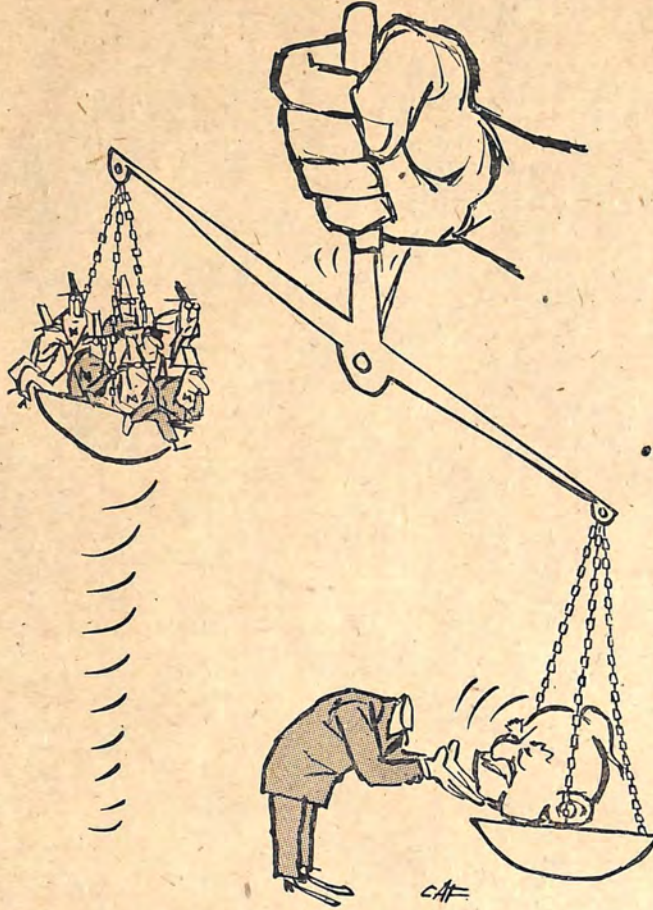
— Bizim hanım, göğüsler maşalla, hiçbir sutyen istemez...

Mimar Nihat, tasdik etti onu:

— Allah için doğru söylüyor.

Kanber bey kahkahayı bastı:

İnönü «Sekizler» e karşı ağırlığını koydu. — Gazeteler —

Yazısız

Mikrofondaki delikanlı, elindeki sutyeni havada sallayarak, Kanber beyin sözünü tekrarladı:

— 1000 lira oldu efendim.

Kanber bey ona:

— Yahu, sallama şu sutyeni havada, dedi. Altay Egesel olmya mı özeniyon?

Adam, duymadı onun sözünü. Arkadaşlara bakıp, oradan da bir işaret aldı. Sonra da bağırdı:

— 1200 lira... 11 numaralı masadan 1200 lira efendim...

Kanber beye baktı. Hayim Tokgöz:

— Çok rica ederim Kanber bey, dedi. Bu iş burada bırakın. Kim istiyor, o alsın.

Kuyumcu Balmumcuyan da Hayim'i tasdik etti:

— 1000 vermiş iseniz, o da az para değildir he!

Kanber bey, başka düşüncelerin içindeydi:

— Siz garışmayın hele, dedi. Mi-nasibi neyise, ben onu yaparım.

Sonra, sahnedeki delikanlıya dönüp seslendi:

— 1300 ossun.

Adam tekrarladı:

— 1300 lira oldu efendim. Var mı? 1300 liraaa!... Veriyorum 1300 liraya. Arkadan gene bir ses geldi:

— 1400 lira!...

Kanber bey hemen yapıştırdı:

— 1500 oldu.

Adam:

— 1500, diye tekrarladı. 1500 liraaa!...

Çekişme, durur gibi olmuştu. Caravelle, kadife divanın üstünde, çıplak vücudunu kıvr kıvr kıvrarak, son derece iç çıkıklayıcı hareketler yapıyordu. Müzik, daha baygın bir tempoya girmişti. Mikrofondaki adam tekrarladı:

— 1500 liraya satıyorum efendim. Matmazel Rose Marie Claudine'in sutyenini 1500 liraya veriyorum.

Var mı başka arttıran? 1500 lira... Satıyorum. Satıyorum. Saaaaat...

Durdu, gene etrafına bakındı. Hiç bir işaret yoktu. Bir daha seslendi:

— Saaaat... tım!...

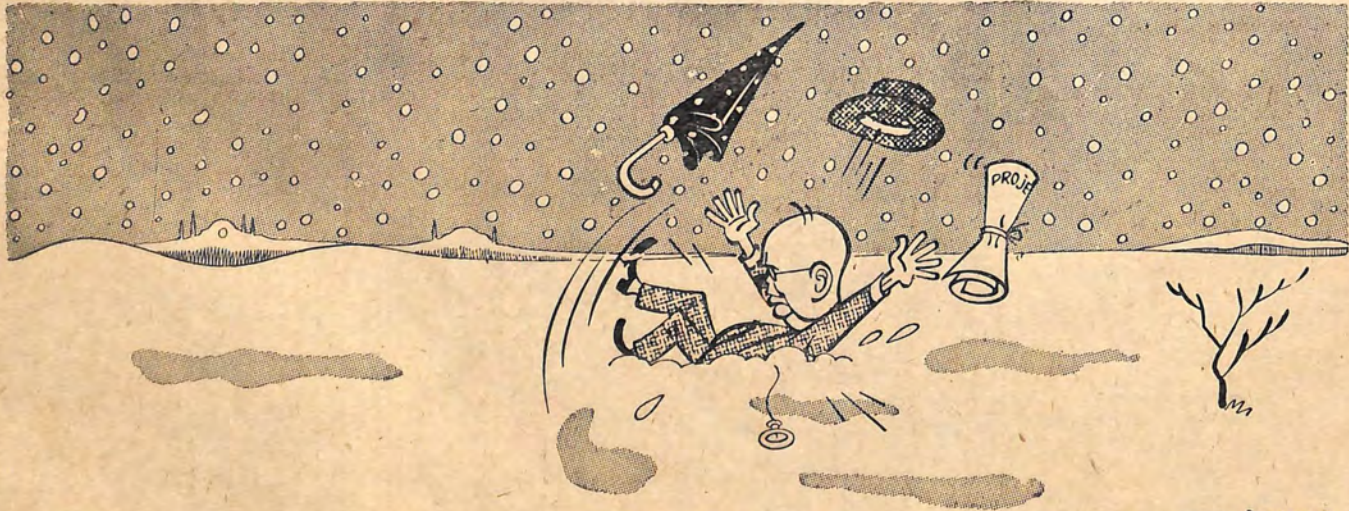
Caza vuruldu. Arkasından bir alkış yükseldi. Bir anda Kanber beyin yüzü nûldü. Gururlanmıştı biraz da.

Müzik, daha da ağırlaştı. Caravelle, şimdi kırmızı kadifenin üstünde, son derece şüh hareketler yapıyordu. Bütün gözler ona çevrilmişti.

Vücudunu gene yana doğru kıvrı-

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

İşcan, karlı günlerde İstanbullu vatandaşlardan yardım istedi. — Gazeteler —

İşcan — Hepimiz birimiz için!...

rak bir elini beline götürdü. İlk kilotonun lastiğini tutup, biraz aşağıya doğru sıyrarak, kalçasının yuvarlaklığını meydana çıkardı. Arka taraftan ısıklı sesleri duyuluyordu. Sonra öbür eliyle aynı hareketi yaparak, daha çok indirdi külotunu... Arkasını seyircilerden tarafa dönerrek, birdenbire sıyrıverdi.

Kanber bey, sık sık nefes almaya başlamıştı. Hayim'in gözlükleri titriyordu. Mimar Nihat, eczacı Cevdet'in dizini sıkırmaya başladı. Salon-da herkesin dili tutulmuştu sanki. Caravelle, külotunu sahnedeki delikanlıya fırlatırken, kadife zemin üstünde yılan gibi dönmeye başladı. O sırada, mikrofondaki adamın sesi duyuldu:

— Matmazel Rose Marie Claudine'in, Brigitte modeli olan bu zarif külotu, Arpège, Chanel, Scandal ve Joy parfümlerinin kokteyli içinde 24 saat bekletilmiştir. Ayrıca Caravelle, bu külotu, kendi tenine has bir arom da katmış bulunuyor. Külotun itibari değeri 500 liradır efendim.

Salondaki uğultu bir anda yükseldi. Masalardan çeşitli espriler yapıyor, gülüşmeler duyuluyordu. Nihat'la Cevdet, külottan çok, Caravelle'e dikmişlerdi gözlerini. İlk fiyat Kanber beyden geldi:

— 800 lira!...

Arka masalardan başka bir erkek seslendi:

— 1000 lira!...

Kanber bey, hemen arkasından yapıştırdı:

— 1500 lira!...

Hayim Tokgöz, ırkılmıştı birdenbire:

— Rica ederim Kanber bey, dedi. Biraz daha yavaş yitmek lazım...

Kanber bey:

— Canım, gardaşım, dedi. Senin siyasi işlere pek aklın ırmaz.

— Angi siyasi? Bu kadının külot, siyasi iş?

— Helbette siyasi iş ya. Bu para, gadının kendine ait değil ki. «Kimsesiz Yavrular Derneği» ne yardım için dolaşıyor. «Menşur mütaahhitlerimizden Ganber Güngörmemiş, kimsesiz yavrulara şu gader bin lira yardım itti» deyip gazatalar yazmaz mı bunu?

— Yazar belkim.

— Tamam. Bunun, benim işlerime çok bir istifadesi dokanır, bu biir... Bir de, ikinci bir istifadesi daha var, onu birazdan ağnatırım.

Mikrofondaki adam, boyuna yeni rakamlar söylüyordu:

— 2400 lira oldu efendim.

Kanber bey bağırdı:

— 2600 lira verdim ben.

— 2800 lira, 6 numaralı masa ve riyor.

— 3000 dedik.

— 3000 lira efendim. Matmazel Caravelle'in özel külotu satılıyor. Var mı başka arttıran?

Bu sefer ön masalardan bir ses geldi:

— 3200!...

Kanber bey hemen ekledi:

— 3500...

— 3500 liraya çıktı efendim... 3500 lira, var mı?

Gene bir ses:

— 3600, dedi.

Kanber bey atıldı:

— 3800 lira!...

— 3800 lira oldu efendim.

— Ka, senin 3800 dediğin, illadır, yoksam kuru fasulyadır?

— Sizin, siyasi işlere aklınız ırmaz gardaşım.

Mikrofondaki adam birteviye bağırtıyordu:

6

— Ayıp be, mini-etek altına külot giyilir mi?

—TERBİYESİZ!

— 3800 liraaaa... 3800 liraya satıyorum. Evet, var mı başka arttıran? 3800 liraya satıyorum... Saaaaat... saaaaat...

Ses seda çıkmayınca, şon heceyi tamamladı:

— Tim...

Gene caza vuruldu ve arkasından bir alkış koptu. Caravelle, durmamacasına renk değiştiren projektörler altında hayli kıvrandıktan sonra, orkestranın gürültülü bir müziğe başladığı sırada, kulisten uzatılan pembe bir tül omuzlarına alarak içeri çekildi. Salon, alkıştan ve ısıklı sesinden inliyordu.

Kanber bey memnundu halinden. Hayim Tokgöz epice şaşırılmıştı. Viskisinden bir yudum daha alırken:

— Neyse, dedi. Olanlar oldu. Ama iç olmazsa, kimsesiz yavrular için, faydası büyük olacak.

Kanber bey, ensesini kaşıdı:

— Gardaşım, bu iş, siyaset işi.

— Kuzum, ben annamıyor, ne siyaset iştir bu?

— Ağnamazsın helbet. Şincik şu sütyen ilen şu kilot var ya?

— Evet?

— Ben bunları gendim için almadım.

— Kim için aldınız?

— Hani Halk Partisinin içinde, bir Turan Feyzioğlu dedikleri önemli bir adam var ya?

— Feyzolu dediniz? Evet, vardir Feyzolu...

— Bizim hemşeri olur o. Kadınların iç çamaşırına pek düşkünlüğü vardır. Bayılır gokulu kadın çamaşırına...

— Siz, Feyzolu için 3800 külot ve 1500 sütyen verdiniz?

— Helbette ya! Ben şincik bunları paket yapıp, yarın Angara'nın yolunu dutarım. Feyzioğlu'nu bulurum. Feyzioğlu'nu buluncak «Hemşerim dirim. Sen şu gokulu kadın çamaşırını al, bunun yerine gendi çamaşırını vir bana... Deniş tokuş idelim» deyince, dünden razı gelir buna...

— Siz, Feyzolu'nun çamaşır ne yapacak?

— Orasını da ağnamadın mı hâlâ? Onun kirli çamaşırını alıp, doğrucana Bülent Ecevit'e varcem. «Bey gardaşım! Feyzioğlu'nun kirli çamaşırına 10.000 lira virin mi?» deycem. Ecevit, 10.000 lira değil, 12.000 lira bilem virir. Yaniya ki, şurda, kimsesiz yavrulara bir kaç bin liralık istifade virirken, bizim de üç, dört bin liralık bir ticaretimiz olmasın mı?

Masadakiler gülüşmeye başlamışlardı. Kanber bey ekledi:

— Pek ziyade okumuşluğumuz yoktur emme, Gayseri'nin nar çiçeği Ganber dirler. Oğlum karson!... Beylerin fiskilerini tazele bakalım...

Adnan VELİ

✱

Seç seç al!

Son günlerde Bakanlık emrine alınan öğretmenler çoğaldıkça millet «Ne olacak bu öğretmenlerin durumu?» diye birbirine sorup duruyordu. Bugünkü gazeteler hepimizi merakıtan kurtardı. Öğretmen pazarları kuruluyormuş! Her halde Bakanlık emrine aldığı öğretmenleri bu pazarlarda sergileyecek, öğretmen-siz okulların öğrencileriyle, okulsuz köylerimizin çocukları, «Öğretmen» denen kültür öncüsünü almasalar bile doya doya seyredecekler!

Tanrı misafiri!

YEDİ

PAZARTESİ

Yerli icat

Fizikte, kimyada, tıpta değil ama, çok şükür yirminci yüzyılın ikinci yarısında, dansta güzel bir icadımız var: Çakıcı! Prof. Panosyan adındaki bir bilginimiz düşünmüş taşınmış, dünyayı hop hop oynatacak bir dans bulduğunu basına açıklamış!

Koca bir sayfasını bu habere ayıran gazeteye göre, dansın figürleri de oldukça basitmiş. Sağ ayak sağ ileri gidecek, sol ayak onu takip edecektir. Sonra sağ ayak süratle öne atılacak, sol ayak yavaşça onu takip edecektir. Sonra sağ ayak solun arkasına, sol ayak sağın arkasına...

Tüh yahu, biz de C.H.P.'de Ecevit'çilerle Feyzioğlu taraftarlarının sağ-sol mücadelesi yaptıklarını sanıyorduk. Desenize üstadlar karşılıklı geçmiş aylardır Çakıcı'nın figürlerine çalışıyorlarmış!

SALI

Vah vah

Bölükbaşı entelektüel sürmenaj olmuş.

Vah vah... Sayın liderin bu ilk sürmenaj oluşu değil. Üstad fırsat buldukça eskiden de sık sık sürmenaj olurdu. Demek sürmenaja boş vere vere bu sefer birazcık da entelektüel oldu!

ÇARŞAMBA

Zabıta var da

Gazetelerden birinin okuyucu şikâyetlerine ayrılan köşesine mektup yazan vatandaş soruyor: Ahlâk Zabıtası yok mu?

Aman canım, böylesine havadan sudan şey de sorulur mu yani? Zaten «Ahlâk» dediğimizin günümüzde sadece zabıtası kalmıştı. Eğer o da görünmez oluyorsa sabırla bekleyelim. Ahlâkı bulmak için seferber olmuşlardır belki!

PERŞEMBE

Sayım

Bütçe Komisyonunda açıklanmışına göre, Türkiye'de bakkal misali 45 banka varmış.

Pekiii, Türkiye'deki banka misali bakkalların sayısı?... Bankacılığı küçük düşürmemek için ilgililer bunu açıklamaktan kaçındılar galiba!

CUMA

Dayan hemşerim

Devlet; 2014 yılına kadar dış,

2073 yılına kadar da iç borç ödeyecekmiş.

Eee, şunun şurasında ne kaldı? Birazcık daha dişimizi sıkıp bekleyelim bar! Hele 2073 yılı hayırlısıyla bir gelsin, bu yılın Ocak ayında doğup da, 106 yıl yaşamayı becerebilen çocuklarımız, kismetse devletimizin borç almadan yaşadığı günleri de görececek demektir!

CUMARTESİ

Tecrübesizlik

Enerji Bakanı tecrübesiz olduğu için Petrol Kanunu Tasarısını Meclise getirememiş.

Bu samimî itiraf kendilerinin. Haydi o tecrübesizdi, ya hükümet Başkanına ne demeli? Herhalde sayın Demirel de Başbakanlıkta tecrübesiz olduğu için, Enerji Bakanlığına tecrübeli birini getiremedi.

Vatandaş gelince... O da zaten tecrübe etmek için bu kadroyu geçen seçimlerde başa getirdi!

PAZAR

Günümüze uygundur

İstifaya zorlanan bazı Bakanlarımızın istifa etmemek için direnmeleri, bize bu fıkrayı hatırlattı:

GÜN

Saray erkânı bir gün Sultan Mahmut'a:

— Efendimiz, derler, adamın biri, Peygamberliğini ilân etmiş!

Küplere binen padişah:

— Tiz getüresüz onu bana, der.

Adamı apar topar yakalayıp, Sultanın huzuruna çıkarırlar. Padişah bakar ki, Peygamber diye getirilen aklıktan avurdu avurduna çıkmış, üstü başı perişan zavallının biri. Emir verir:

— Götürün bunu şöyle bir ay yağla balla besleyin!

Bir ay içinde tanınmayacak kadar şişmanlamış olan adamı yine huzura çağırıp sorar:

— Nasıl, Peygamber misin yine?

— Evet padişahın!

— Ama peygamberlere vahiy gelir, sana da geliyor mu?

— Geliyor padişahım!

— Ne diyor?

— Yüce Tanrım Cebail vasıtasıyla bana şöyle buyuruyor: «Sen yerini buldun, sakın kımıldama!»

Kar bastırınca dolmuşlar 75 kuruşluk yere 750 kuruş aldılar.. — Gazeteler —

Dolmuş..

Boşalmış!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

YİRMİİKİ yılın gerisinde kalmış bir geceye «geçmiş zaman» diyebiliriz, değil mi?... O gece sekiz yaşında olan bir çocuk bugün Büyük Millet Meclisinde konuşuyor!

Her geçen saat bile geçmiş zamandır.

Yazın gittiği, kışın gelmediği bir gecedydi bu. Üç gün önce evimin telefonu çalmış, Ankara beni aramıştı. Konuşan yaverlerden biriydi. Cumhurbaşkanı sayın İnönü'nün davetini bildirmişti, akşam yemeğine...

Garda başladı karşılayış: Türk Yurdu dergisinde yazı arkadaşım Nâfi Atuf, paltosuna bürünmüş, beni bekliyordu. Cumhuriyet Halk Partisi Genel Sekreter Yardımcısı bir eski dostumdu benim. Ama, bu soğuk Ankara sabahında karşılamaya gelecek kadar değil!

Bana Ankara Palas'ta oda ayırtmıştı. Büyük salonda karşılıklı kahvelerimizi içerken, sesini yumuşatarak dertleşti benimle:

— İnönü olaylardan üzgün... Aman Ortaç, sen de üzecek şeyler anlatma...

Olaylar, Demokrat Parti'nin çıkardığı olaylardı. Dağ, taş onları davullar, zurnalarla karşılıyordu. Dağ, taş onların sesiyle çınlıyordu. Türk milleti, yıllardır zincirlerini sürükleyen bir hürriyeti çalmış esirler topluluğu idi onların dilinde!

Öğleye doğru Abdullah bey telefon etti. Saraçoğlu'nun yaveri idi Abdullah bey. Yemeği Karpiç'te beraber yiyecektik Başbakanla...

Üç kişi idik sofrada: Saraçoğlu, yaveri, ben. Tatlı, keyifli bir saat geçirdik. Sonra:

— Kahveleri bizde içelim, dedi Şükrü bey.

Ne kadar sessizdi Başbakanlık. Kori-dorlarda yalnız hademeler var. Bir saat de orada kaldım. Ne bir kapı vuruldu, ne telefon çaldı...

Kahveleri içerken, Saraçoğlu:

— İnönü çok üzgün Ortaç, dedi.. O-

Çankaya'da bir gece

nun verdiği hürriyetle onu vuruyorlar... Aman dikkatli konuş, yeni üzüntüler vermekten kaçın...

Akşam üstü Ankara Palas'a Hasan Ali Yücel geldi. Mektep arkadaşımı benim, Vefa İdadisinden... O da dâvetli imiş köşke. Beraber gidecektik.

Galiba pencereden gözetliyormuş bizi, arabamız bahçede durur durmaz, etekleri uçarak Kemal Gedeleş kostu yanımıza, Cumhurbaşkanlığı Umumi Kâtibi...

Şöyle koluma girer gibi yaparak kulağıma fısıldadı:

— Aman Yusuf Ziya beyefendi, sayın Cumhurbaşkanımızı üzecek şeyler söylemeyiniz. Zaten kendileri çok üzgün!

Aynı direktifi üç ayrı makamdan almıştım: Parti Genel Sekreterliğinden, Hükümet Başkanlığından, Cumhurbaşkanlığı Umumi Kâtipliğinden.

Demek demokrasinin babasından, demokrasinin getirdikleri saklamıyordu!

İnönü son derece nazik, son derece neşeli idi o akşam. Sağ kolu sol kolumda, gözleri cıvı cıvı:

— Neredesin? diyordu.. Hiç görünmez misin, diyordu... Davetsiz gelmez misin? diyordu, bütün «sin» leri çeke çeke...

Oysa ki, Çankaya Köşküne bu ilk gelişimdi benim!

Yemek salonuna girerken:

— Bu akşam bir rakı ısmarlayacaksınız bana, dedi... İçeceğim senin şerefine!

İstedi mi, hiç kimse İnönü kadar sıcak, İnönü kadar sevimli olamaz!

Rakılarımızı beyaz peynir, yeşil salata ile içtik. Köşkün eski ziyaretçisi Yücel'in garsona çaktığı bütün işaretler cevapsız kaldı. Başka meze getirmediler!

Sofranın tek konusu bendim. Durmadan beni övdü İnönü: Yirmi yılı aşan hizmetimi, bağlılığımı, değişmez inancımı... Yirmi yıl ben Halk Partisine bağlı kalmıştım. Ne Terakki-perver'ler, ne Serbest Fırka beni yolumdan ayıramamıştı. Şimdi

de Demokrat Parti karşısında sadakat im-tihanımı şerefle veriyordum...

Hasan Ali Yücel'e dönerek:

— Ortaç'a karşı yirmi yıllık vefasızlığımızdan utanıyorum, dedi.

Hafif sarhoştum-Vefa arkadaşım. Yalnızaklarından yaşlar süzülür ansızın...

Ben her şeye, her şeye layıktım.

— Senin zekân, senin kültürün, senin sanatın, diyordu İnönü, nerede ise beni bile ağlatacak bir büyüklükle...

Sofradan salona geçtik ve üç makamdan aldığım üç emir unutuldu. Her şeyi, rahat, açık, pervasız konuştuk. Bana tartışma gücümü arttıracak öğütler verdi. Kendi kendimi çok aştım o gece...

Saat ikiyi geçmişti. Biraz daha avunsak, ağaran göğü seyredecektik pencere-lerde...

Müsaade istediğimiz zaman, canlı, sevinçli, bizimle beraber kalktı. Paltosunu tuttular, şapkasını getirdiler, bizimle beraber çıktı bahçenin ayazına... Saygı ile elini öptüm. Aramıza bininceye kadar durdu büyük ev sahibi...

— Her zaman beklerim Ortaç, dedi... Bu güzel geceyi unutmayacağımı...

Köşkten uzaklaşıncı Hasan Ali gözle-rimin içine baktı. Konuşmamı istiyordu benim.

— Bu kadar sevgi, bu kadar iltifat... Acaba Başbakan mı yapacak beni?... dedim. Daha aşağısını kabul etmem!

İkimiz de güldük tatlı tatlı...

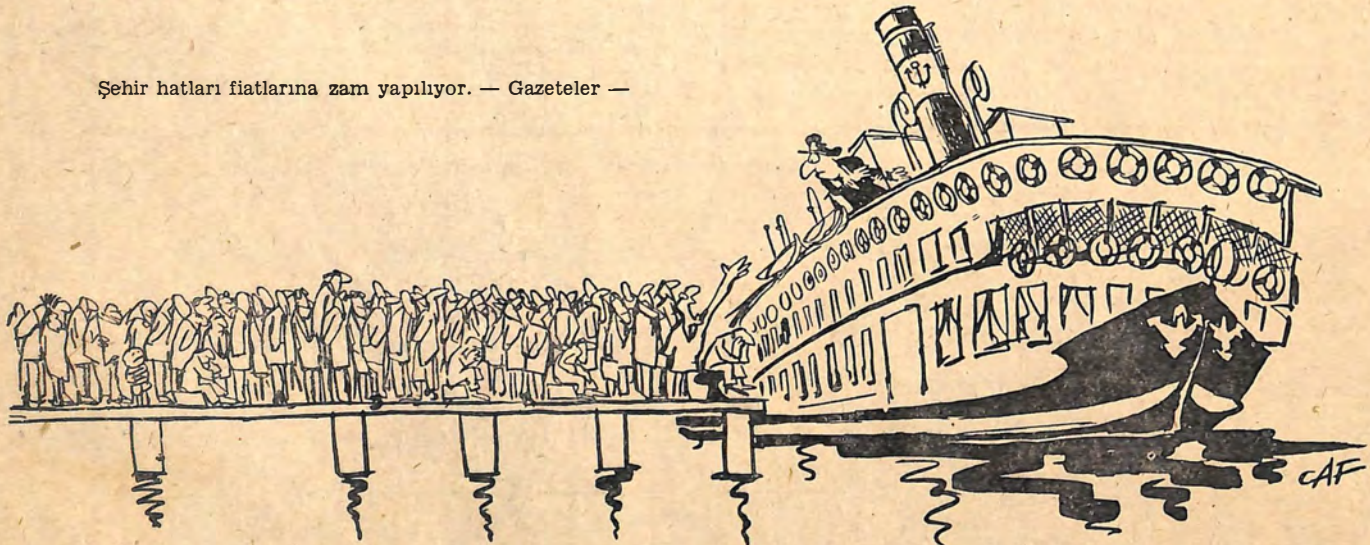
Aradan aylar geçti. Yaz günlerindeydik. Bir saatlik öğle uykusundan kalkmış, Anadolu Kulübünün bahçesine inmiştim. Güzel dost, tatlı dost Mithat Cemal beni görünce, yerinden fırladı, koştu ve eteğimi öptü:

— Arz-ı tazimat ederim efendimiz!

Sonra öğrendim: Ben uykuda iken radyo söylemiş, C.H.P. listesinde Ordu'dan aday gösterilmişim.

İlk işim bir Türkiye haritası aramak oldu: Karadeniz kıyısında seçim bölgemi görmek için!

Şehir hatları fiatlarına zam yapılıyor. — Gazeteler —

— Biz vapur değil, asma köprü bekliyoruz kaptan!

Ok!

Hani seviştığımız günler?
Nerede?
O kuytu ormanda,
Ağaçlara
Yürek resimleri çizdik.
Ağaçlar da büyümüş,
Yürek resimleri de:
Yalan değil, gidip gördüm..
En tuhafı ne,
Bilir misin?
Hani ok var ya,
Yüreği delen ok,
Şimdi ormanda,
Yolunu şaşırırlara
Yol gösteriyor!

Mazhar ÖNAD

Biz de Allahın kuluyuz

Tatlı sözlere tav olduk,
Kafese girdik av olduk,
Zam dedik, baştan sav olduk,
Her bir kapıdan kovulduk!
Biz de Allahın kuluyuz!

Kattık geceyi gündüze,
Düğünleri çöze, çöze!
Bir türlü çıkmadık düze,
Haykırmayın yüzümüze!
Biz de Allahın kuluyuz!

Tasmalı uyuz it değil,
Kanlı, kuyruklu bit değil,
Yabancı parazit değil,
İblis değil, Yezit değil,
Biz de Allahın kuluyuz!

Yok mu bize naylon kumaş?
Dediler, hava al, dolaş,
Yavaş yavaş, etme telâş,
Kuyruğa gir, bekle yanaş!
Biz de Allahın kuluyuz!

Giyemedikse rügan çizme,
Bizi görünce yan çizme!
Yalın ayak öne dizme!
Kapılma öyle her «izm» e!
Biz de Allahın kuluyuz!

Yurda bağlı TÜRK oğluyuz!
Demirel'in sol koluyuz,
Amca boş değil, doluyuz!
Ortanın acık soluyuz!
Biz de Allahın kuluyuz!

Çetinel

C.H.P. grup toplantısında sekizlere güven oyu verildi. — Gazeteler —

Yazısız

anKara MEKTUBU

Biraz da cemiyet hayatı

O zaman... O zaman, «tedbirler ka-
nununa» giren zamandı. Bizler şere-
fine resepsiyonlar verilmisti. Çadır-
larda ziyafetler tertip edilmisti' Atlı-
lar koşturulmuştu. O zaman De-
mirel, birinci mevkide ve ikinci si-
rada durmasını seven genç bir a-
damdı. Oradan buradan, suları ba-
rajlıyor, oraya buraya büyük yatı-
rım yapıyor ve fakat... Hiçbir tö-
ren'de, hiçbir resimde göstermiyor-
du kendini, tanrıların gazabına uğ-
ramamak için... Tanrıların gazabı,
şaka değildi hani... Ben hep şaka
sanıyorum da, azıcık zararlı çıkıyo-
rum...

Kalabalık, bunca tarih görmüş bü-
yük salonda dolaşmağa devam edi-
yordu, büyük salonda /ve büfenin
bulunduğu en arka, ince dikdörtgen
salonda...

Kasım Gülek'in sesi duyuluyordu
bir köşeden:

Bizde 1967 modası :

Omuzlar dik

Başlar yukarı

Mideler içeri

TANIDIK YÜZLER

O İŞTE...

Boyar karaya akı,
Yok soytarıdan farkı.
Takla attırmak için:
Kâfi bir kadeh rakı.

TÜRLÜ TÜRLÜ

Kiminln suratı meşin,
Kiminde pazarlık peşin.
Yandıgının resmidir bil:
Bunlara düşerse işin!

DOST

Aynı telden söze başlar,
Eski - yeni arkadaşlar.
Demin yüzünüze gülen,
Arkanızdan sizi taşlar.

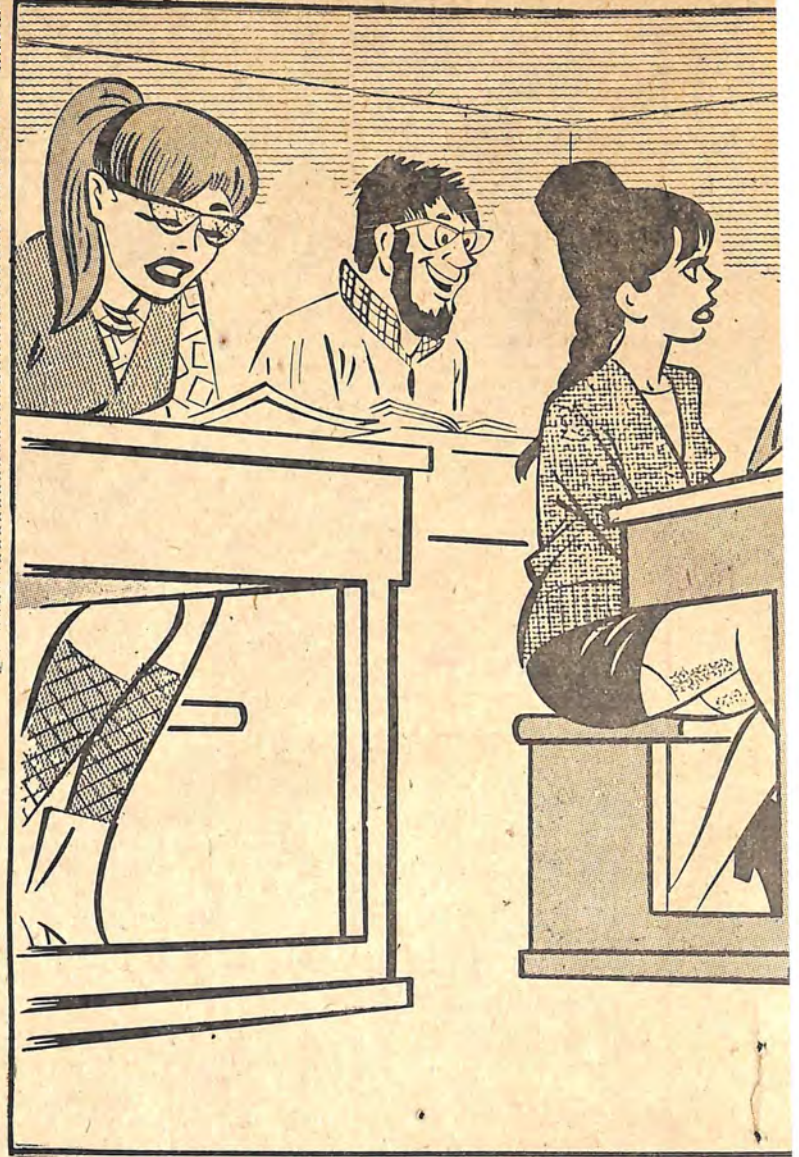
LÂF

Kimi kaygudan konuşur,
Aşktan, duygudan konuşur.
Kellifelli üstatların,
Birçoğu sudan konuşur.

DAVULCU

Türküleri bayağı,
Zurnacı'dır ortağı.
Boynundaki davulun,
Başkasında çomağı.

Bedriye Güniz BAKSI

— İçim sıkılıyor..
— Haydi dersleri

— Vallahi sen birinci sınıf sekreter olursun!...

Moda denilen merak sardı bütün cihani,
Yayıldı beş kıt'aya bir sâri âfet gibi!

Her insanın bir şeye iptilâsı muhakkak ,
En ziyade düşkünlük, giyim, kıyafet gibi!

Bakarsınız bir şişman hâton pantolon giymiş,
Kalçaları fırlamış çifte alâmet gibi!

Eğri bacaklısı da mini - eteğe düşkün,
Zanneder ki endâmı bir servi kamet gibi!

Kafasında peruka, kirpikleri takmadır,
Bir gudubet çehre ki aynı felâket gibi!

MO

SIYAMI

Şeker ve Kurban bayramları tatil

İki bayran

TANIDIK YÜZLER

BERBER

Kiminin huyu pek yavaş,
Kimi atar herkese taş.
Birçoğunun tek hünéri:
Her kafaya uygun tıraş!

İBARET...

Kimi ökseden ibaret,
Kimi keseden ibaret.
Bizim ahbabların çoğu:
Kalın enseden ibaret.

KAPALIDIR

Kiminin parası gizli,
Kiminin yarası gizli.
Kasılıp duran dostların,
Nice yüzkarası gizli...

ÇALIM

Güvenen var dayısına,
Kat'larının sayısına.
Niceleri bel bağlıyor,
Dağdan inen ayısına...

ELDEN GEL

Kendisi gayet şıktır,
Herkesle barışıktır.
Küçük bir kusuru var:
Beleş'e alışkıdır.

Bedriye Güniz BAKSI

rev yapalım!..

A

Elli beşlik dilberler bikini mayo giyer,
Sanırım bu manzara âleme ibret gibi!

Pencere modeli de bir başka cins kıyafet:
Seyret önden, arkadan kasaptaki et gibi!

Kâh göğüsler meydanda, kâh kalçalar açıkta,
Dağıtır vücudunu halka ziyafet gibi!

EL

Ne dersiniz bu hâle, dayanır mı biçâre?
Mübarek sanki kadın değil, imaret gibi!

ÖZEL, öyle bir' ahır' zamanda yaşıyoruz,
Ne âr kalmış, ne hayâ.. Sanki kıyamet gibi!

zıtılacak. — Gazeteler —

— Terlemeye başladım, müsaadenizle ben de soyunayım!

ası!

biz adam olamayız

VEDAT
SAYGEL

— Biz adam olamayız, diye mırıldandı kendi kendine. Esnafımızın içinde böyle vicdansızlar da varken, imkânı yok biz adam olamayız! Alt tarafı yarım saat kar atıştırdı, patates fiatı yetmişten, ikiyüz seksen kuruşa fırladı. Böylesine insafsızca kazık atılır mı millete?

Soğuktan uyuşan elini, cebindeki bozuk paralara daldırdı:

— Patatesler de, patatese benze hani...

Bozuk paraları saymaya başladı:

— Fakat kabahatin yarısı esnaftaysa, yarısı da halkta... Hepimiz sözleşmişcesine şu mübareği bir ay almayalım, ay sonuna varmadan fiatı nasıl düşer! Küfesi yirbeşkuruşa inmezse yüzüme tükür! Ama bunu düşünecek halk nerdeeee?...

İçinden, düşüncesiz halka veristire veristire ikiyüz seksen kuruşu sayıp, bir kilo patates aldı.

Saatine baktı, semtine giden otobüs çoktan kalkmış olmalıydı. Hele alacaklarını alsın, bir dolmuşa atladığı gibi Aksaray'a gider, bundan sonra kalkacak olan otobüsü yolda karşıladı.

Elinde filesi, ağır adımlarla bir bakkal dükkânına girdi. Tezgâhtar, resmi fiatı yedi lira olan bir margarini:

— Zar zor üç kutu bulabildik. İsterseniz sekizyüz on kuruştan birini size verelim, diye önündeki müşteriye diller döküyordu.

— Biz adam olamayız, diye geçirdi içinden. Bak, alıcıyla satıcı, ahlâksızlıkta nasıl da birbirleriyle yarışıyorlar! Biri göz göre göre kilo başında yüzün kuruş kazık atıyor, öbürü de bu kazık kuzu kuzu razı oluyor. Yahu şu mereti birkaç ay yemesen geberir misin birader?

Bütün ahlâksızlara içinden küfürler ede ede elini cebine daldırdı:

— İnsanlarımızda ne ahlâk kalmış, ne de Allah korkusu... Oysa İyi Ahlâk Derneği'nin bu konudaki öğütü...

Kendi gerçekten temiz ahlâklı bir insandı. Hakkı olmayan herhangi bir şeye elini sürmez, rüşvet almaz, vermez, hele hele her sabah gazetesine göz gezdirirken, İyi Ahlâk Derneği'nin verdiği öğütleri okumadan işine gitmezdi.

Paracıklarını saydı, bakkala:

— Bir kutu da bana ayırın lütfen, dedi.

Daha alması gereken bazı şeyler vardı ama, nelerdi acaba? Cebinden listeyi çıkardı. Peynir almayı unutmuştu.

— Memnun kalacaksınız, beyim dedi bakkal. Tereyağı mübarek.

Fiatını sordu, on liraymış.

— On kere boyunun altında kalsın, diye söylendi içinden. Fakat sizin ne günahınız var, asıl kabahat millette... Söyle bir ay peynir arayıp soran olmasa, teneke teneke peynirler bozulsaydı, fiatını yarı yarıya indirir misiniz, indirmez misiniz bakalım! Ulan dişimizi sıkıp yemeyelim şu peyniri

bir süre, mübarek ekmek değil, su değil. Yemesek neremiz eksilir sanki?

«Neme lüzüm canım, memleketi ben mi düzeltereğim?» diye düşünenlere en ağır küfürleri savura savura yarım kilo da peynir alıp, hesabını ödedi.

— Otobüse daha yirmi dakika var. Hemen şu kasaptan eti alıp, bir dolmuşa atladım mı...

Bakkaldan çıkıp, yanındaki kasaba daldı. Kuzu büyüklüğünde etiketler sallanıyordu vitrinde: Koyun 12 lira.

— Yahu düne kadar 11 lira olan koyun, ne çabuk onikiye çıktı?

Yavaş yavaş öfkesi tepesine sığıyordu artık.

— Biz adam olamayız azizim, diye düşündü. Yahu şu mereti bir ay yemesek geberir miyiz yani?

Sinirden ne yaptığını bilmez bir halde elini cebine daldırdı. Kasap koca bir butu, müşterisinin istediği gibi kesip parçalıyordu.

— Tutacaksın şu herif gibilerin yakasından, çekeceksin bir kenara, «Ulan» diyeceksin, «A-nan seni dünyaya getirdiğinde

koyun buduyla mı besledi a it? Üç beş gün sebze yesen de, et fiatları birazcık düşse geberir misin?» Basacaksın sopayı! Kafasıymış, gözüymüş demeden iyice bir ıslatacaksın!

Kasabın sesi ile kendine geldi:

— Siz ne emrettiniz beyim?

— Bir kilo kuşbaşı, bir kilo kıyma...

Kendinden önceki müşteriye kalaylaya kalaylaya çıktı kasaptan:

— Caddendin garşısına geçip, bir dolmuş atladım mı...

Otobüse yetişmek için on dakikası vardı. Adımını caddeye atar atmaz, İyi Ahlâk Derneği'nin öğütünü hatırladı: «Yeraltı yaya geçitleri dururken, caddeden üstünden geçmeyiniz!» Kendi de böyle yapmalıydı. Dünyanın zamanını kaybedeceğini bilse, taşıtların arasına dalmamalıydı. Fakat o ne? Birkaç ahlâksız geçidi bırakmış, caddeden ortadan ikiye ayıran demir borulara doğru yürüyor. Yoo artık bu kadarına seyirci kalamazdı:

— Böyle kendini bilmezler varken, biz adam olamayız, deyip düştü peşlerine. Nemelâzımcılık bu aksaklıklar düzelmez!

Birkaç taşıt, ayaklarının dibinde fren yaptı. Birkaç şoför, ağızlarına gelen küfürleri savurdular arkasından. Caddenin üstünden geçmeye çalışan ahlâksızları gözden kaçırmamak için ne dönüp arkasına baktı, ne edilen küfürlere cevap verdi.

— Miletin gözü önünde şu en baştaki itin sarılacakmış/ yakasına, «Ulan sen evine çatıdan mı girersin?» deyip, basacaksın totkatı!

Öndeki, demir boruları atlayıp geçti karşıya. Olsun, aynı şeyi ikincisine de yapabiliirdi. İkincisi de geçti. Fakat üçüncüsünü kaçırmazdı artık. Üçüncü de bir sıçrayışta atladı boruları.

— Boşver, dedi içinden, serse riyle serseri olma. Allahlarından bulsun hergeleler!

O sinirle, o öfkeyle yaşına başına bakmadan kendi de atladı caddeden ortadan bölen boruları! Nasıl olsa bu milleti adam edemezdi. Hiç değilse otobüsü kaçırmamalıydı bari.

Bir dolmuşa bindi. Arabada altı kişiydiler. Oysa İyi Ahlâk Derneğinin bununla ilgili öğütü şöyleydi: «Dolmuş şoförlerinin beş kişiden fazla yolcu almalarına ve arabada sigara içilmesine asla müsaade etmeyiniz!»

— Bu millet adam olur mu? Kime anlatır, kime dinletirsin? Herif arabasına altı değil, altmış yolcu alsaydı, kimse gık demiyecik! Halbuki millet dışını sıkıp bir hafta dolmuşa binmese, şoförler fazla yolcu almaya nasıl tövbe ederler gör!

Sağındakine solundakine baktı, herkes halinden memnundu. Şoförün böylesini indireceksin arabadan:

— Sığır mı naklediyorsun ulan, deyip bayıltıncaya kadar dövceksin!

O böyle düşünürken, şoför bir de sigara yakmaz mı?

— Ama ahlâksızlığın bu kadarı da fazla artık, diye düşündü. Hem arabana fazla yolcu al, hem milleti dumanla boğ! Peki, bu küstahlığa göz yuman yolculara ne demeli?

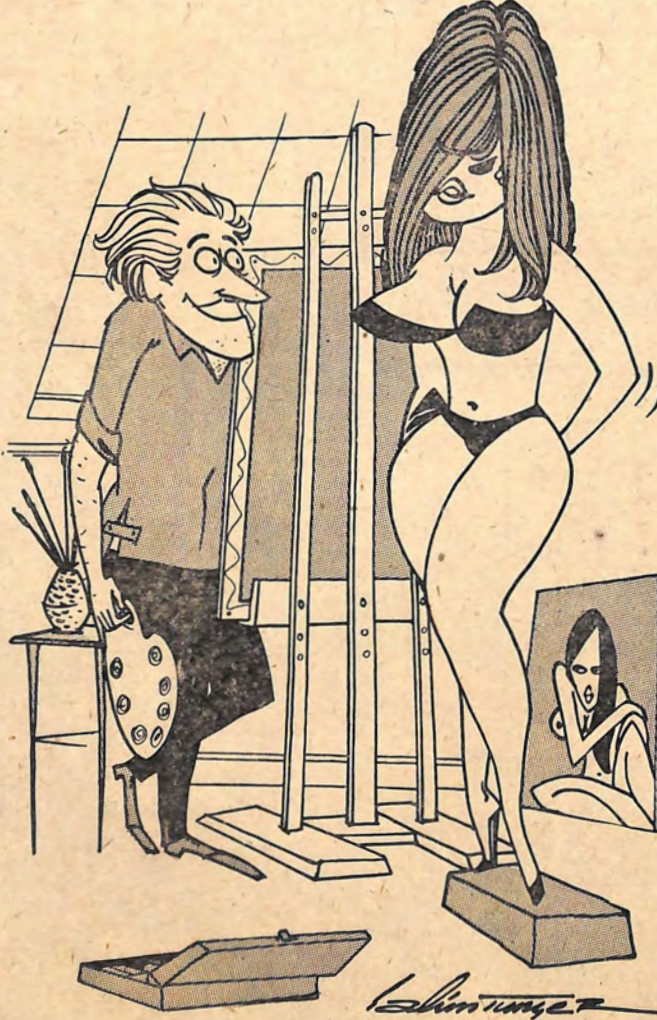
Bu millet adam olmazdı. Eğer adam olursa kalıbını basardı. Sinirden titreyen elini daldırdı cebine.

— Çekeceksin arabayı Trafik Müdürlüğünün önüne... «Haydi» diyeceksin, «Şoför ahlâksızlık üstüne ahlâksızlık yaptı. Hem fazla yolcu aldı, hem hepimize inat bir de sigara yaktı. Neden hiç biriniz itiraz etmediniz?» «Görmedim» diyene basacaksın sopayı, yazacaksın cezayı, bak bir daha görmeyen kalır mı? Fakat arabayı Trafik Müdürlüğünün önüne çektiyecek babayiğit nerdeeee?

Düşündükçe efkârlandı, efkârlandıkça düşündü:

— Sokaktaki itler adam olur da, biz adam olamayız, deyip, bir sigara da kendi yaktı!

Semtine giden otobüsle aynı anda gelmişlerdi. Aksaray'a. Dolmuştan inmesiyle otobüse atla-

— Yoook, bugün yalnız poz vermeğe geldim!

ması bir oldu. Ayaktaki yolcuları ite kaka arka boşluğun pencere kenarında ayakta durabilecek kadar bir yer açabildi kendine. Oysa kaç kere bu saatlerde otobüse binmemeye yemin etmişti. Ayakta kaldığından değil, birtakım terbiyesizlere göz yummak zorunda kaldığı için bu saatte binmek istemiyordu. İşte yine her akşamkine benzer bir yolculuk başlıyordu. Az ilersinde üç beş genç, güzel, körpecek bir kızı makasa almış, sıkıştırıp duruyorlardı.

Sinirleri yeniden ayaklandı:

— Hiç mi gazete okumaz bu delikanlılar acaba? diye düşündü. Hiç mi iyi Ahlak Derneği'nin öğütleri gözlerine ilişmez?

Kendi noktasına, virgüline kadar hatırlıyordu. «Taşıtlarda ayakta kalan bayanları koruyunuz. Başkaları tarafından rahatsız edilmelerine meydan vermeyiniz!» diye sıralanan kelimeleri, anasının, çocukluğunda verdiği öğütler gibi hatırlıyordu.

Anı bir kararla:

— Gel kızım, dedi.

Kızı kalabalıktan çekip aldı önüne. Yolcular yüklendikçe o, kızını korudu; o, kızını korudukça kız bir tuhaf kızardı; kız kızardıkça, o daha candan korudu; içinde çaresiz bir bayanı korumanın bayıltıcı zevki, ahlâkları bir insan olmanın verdiği gururla rengi, soğuğu değişe değişe hangi durakta ineceğini bile düşünmeden çekti gitti!

Vedat SAYGEL

✱

Çocuklar

Bir kadına sormuşlar:

— Onbir çocuğunuz varmış, hepsine nasıl bakıyorsunuz? Vaktiniz yetiyor mu?

Kadın şu karşılığı vermiş:

— Bir çocuğum varken, bütün günümü ona harcıyordum. Onbir taneye de bundan daha fazla bir şey yapmıyorum ki...

Zürafa

İki minik sokak köpeği güneşli bir günde parkta dolaşıyorlardı.

— Çok üzülüyorum, dedi bir tanesi. Günden güne daha kötü oluyor vaziyet! Yarına çıkacağımız şüpheli, baksana zürafaları tevkif ediyorlarmış!

— Tabii, ama bize ne? Biz zürafa değiliz ki...

— Gel de bunu onlara anlat bakalım!

İlk

Genç kız, sevgilisinin kulağına dudaklarını yapıştırdı:

— Sevgilim, inan bana! dedi. İlk göz ağrımın benim!

— Hayatım sana bütün kalbimle inanıyorum!

— Ne iyi... Böyle düşünen ilk sensin!

Erik

Doktor hastasına tavsiyede bulunuyordu:

— Canınız şarap içmek istedikçe yerine bir erik yiye, bu suretle bu şikâyetiniz biter.

Hasta, ümitsiz bir tavırla:

— İmkânsız bir şey bu doktor bey! dedi. Her gün bir kilo erik yiyemem ki...

— Artık inan kocacığım: «Düşenin dostu olma» derler!

Karı - koca üstüne

— Karımın becerikliliğine diyecek yok doğrusu... Eski elbisesinden güzel bir kravat yaptı bana.

— O da bir şey mi ayol!... Benim karı, kravatımdan kendine bir gece elbisesi yapmıştı!

— Karınıza, yazı dağlık bir yerde geçirmesini tavsiye ettim...

— Sağolun doktorcuğum... Öyleyse, bana da deniz kenarını tavsiye edin!

Kadın: Önümüz kış... Biraz dolayıp kürklere baksak mı?... Kocası: İyi olur ya... Çoktandır hayvanat bahçesine gitmemiştik!

— Anneciğim, bütün melekler uçar mı?... Uçar ya... Neden sordun?

— Babam dün, hizmetçi kızı «meleğim» dedi de... O da uçacak mı dersin?

— Evet kızım, hem de şimdii.

— Dün gece başıma gelenleri hiç sorma birader... N'oldu yahu?... Gece eve çok geç dönmüş-tüm... Karım saati sorunca, oniki diye cevap verdim. Ancak, tam bu sırada guguklu saat üçü vurmasın mı!...

— Eee, ne yaptın?...

— Ne yapacağım, onkilyıl tamamlamak için dokuz defa da ben «guguk» dedim.

— Konuştuğumuz dile niye babadil demiyoruz da, anadil diyoruz?... Anamızın dilinden, babamıza konuşma fırsatı kalmıyor da ondan!

Erkek: Benimle, biraz param olduğu için evlendiğini bilmiyor muyum zannediyorsun?...

Kadın: Yooo, haksızlık etme!.. Çok olsa yine evlenirdim.

Hizmetçi: Hanımcığım, beyefendi birden salonda düşüp bayıldı.. Elinde bir makbuz, yerde de büyücek bir paket var...

Hanım: Aaaa, yeni kürküm geldi öyleyse!

Gece yarısı uyanan küçük Suzan:

— Anneciğim, dedi, bana bir masal anlatsana...

— «Hele biraz bekle kızım..» diye cevap verdi annesi. «Baban gelince nasıl olsa anlatacak!»

— Seni çok iyi gördüm... Seyahatte miydin?

— Yoo... Ben' değil ama, karım seyahatteydi!

— Onbeş yıl önce bugün, seninle evlendiğimi unuttun tabii?..

— Hayır, unutmadım ama, affettim!

— Bir senedir evliyiz, daha hiç kavga etmedik... Aramızda anlaşmazlık olsa bile, kocam haklı olduğumu görünce hemen susar...

— Pekiyi, ya kocam haklı olursa?...

— Aaa, haddine mi düşmüş!..

Beatnik

Ergin Ortac

GEÇENLERDE Jossele'yi, Dizengoff meydanındaki pas-tahanede gazete okurken görünc epeyce şaşırmıştım. Benim bildiğim, Jossele gazete fi-lân okumazdı. Böyle okuduğuna göre mühim bir sebep olmalıydı! Ben görmiyeli oldukça zayıfla-mıştı... Parmaklarını sinirli si-nirli masaya vurmasından, bir şeye fena halde sıkıldığı anlaşılı-yordu.

— «Ne haber Jossele?...» diye yamına yaklaştım. «Dertli görünü-yorsun... Parasızlık mı, yoksa kız meselesi mi yine?»

Elindeki gazeteyi indirip yü-züme dik dik baktıktan sonra:
— «Barış.. Barış!...» diye söy-lendi.

— Anlıyamadım, ne barış?
— «Ne barışı olacak, dünya ba-rış!...» diye bağırdı. «Buna bo-zuluyorum işte!»

İçtiği kahveyi ödeyip, ısıt ısıt aydınlanan Dizengoff Meydanın-da yürümeye başladık. Güzel bir akşamdı... Sinemadan çıkan kız-lı erkekli gruplar güle oynaya ya-nımızdan geçiyorlardı. Jossele et-rafına bakınmadan sallana sallana yürümeye devam ediyordu. Köseyi dönünce birden durdu:

— Ben, dedi, gününü gün e-den, her şeye boş veren, zevk ve eğlenceye düşkün bir beatnik-kim!... Modern düşünen, günü-müzün şartlarına uymasını bilen bir beatnik. Aklın ermeğe başla-dığından beri, dünyada hiçbir şe-ye güvenilmeyeceğine inanmış bulunuyorum. Bizler, öyle yirmi yıl sonraki emekliliğini düşünen eskiler gibi para sıkıntısı, aile derdi, geçim endişesi içinde yaşa-mıyoruz. Böyle sorumluluk ve endişelerimiz yok bizim. Değil yıllar sonrasını, yarını bile dü-şünmüyoruz... Bizim için önemli olan tek şey bugündür.

Bu arada karşı kaldırımdan ge-çen bir beatnik çifti:

— «Hello!...» diye Jossele'ye el

salladılar. «Tiyatrodan sonra Put-z'i'de buluşalım.. Bir şişe şarapla bir de kız arkadaşını getirmeyi unutmaya tabii!»

— «Maalesef...» diye cevap ver-di Jossele. «Bu akşam erken ya-tıp, yarın öğleden evvel kalkma-ğa mecburum.»

Sesinden erkek olduğu anlaşıl-an beatnik:

— «Öyleyse uyu, uyu da bü-yü!...» diye dışisinin koluna gi-rip alay ede ede uzaklaştılar.

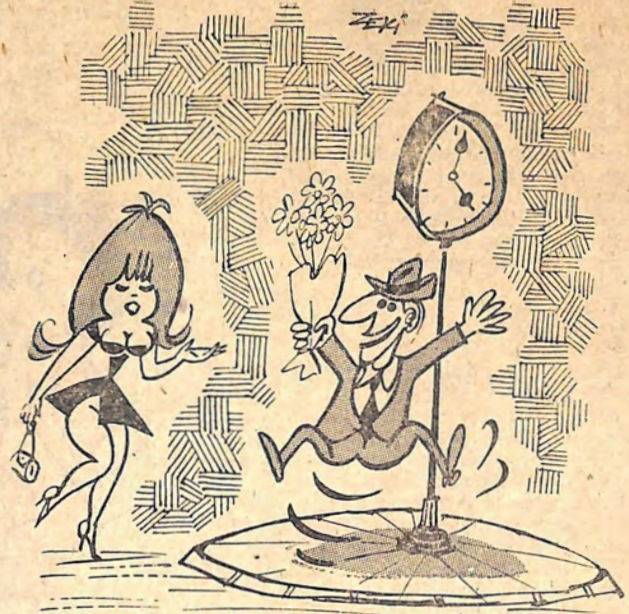
Jossele bana dönüp:

— Mahsus öyle söyledim, de-di. Bu akşam başka bir yere dâ-vetliyim. Beatnik deyip de ge-me.. Bizdeki teşkilât hiçbir top-lumda yoktur... Her akşam bir-kaç davet olur böyle. Geçenlerde Tabu'da oturmuş kafaları çeki-yorduk... Bir ara yanımıza orta yaşlı bir adam yaklaştı:

— «Nedir sizin bu haliniz?... Gündüzleri pinekler, geceleri içip içip sızarsınız... Sonunuzu hiç düşünmüyor musunuz?» diye aç-tı ağzını yumdu gözünü. Tabii biz beatnikler, sonumuzun ne o-lacağını gayet iyi bildiğimizden, herifin bu sözlerine kulak asma-dık. Aaah, ah!... Bu kavanoz dip-li dünyada son mu düşünülür?... N'olacak yani, bir atom bomba-sı.. Buumm.. Al sana son işte!

— Pekiy, ya böyle bir şey ol-mazsa?...

— Olur, olur.. Buna inanmışsınız bir kere.. Başka türlü düşünme-mize imkân yok. Geleceği düşünerek yaşamak bizi çıldırtır. Eskiden başkaymış... Herkes çalışıp didinir, yarınını düşünür-müş... Yaşlılar, gençlerin bir an evvel evlenip yuva kurmasını, çocuk çocuğa kavuşmasını ister-miş. Ama şimdi, şimdi böyle mi ya?... Her an patlamağa hazır atom bombalarının tehdidi altın-da böyle düşünmeğe imkân mı

— O kadar sevinrne.. Gelemyeceğimi bildirmek için geldim!

var?... Yarın ne olacağı ne mâ-lûm?

Trafik lâmbasının kırmızı yan-masına aldırılmadan karşıya geç-tiğimiz için üzerimize gelen tak-sinin biri üst üste kornasını çalınca, Jossele hisimla şoföre dön-dü:

— «Kör müsün ulan?...» diye çıkıştı. «Ha kırmızı yanmış, ha yeşil.. Ne çıkar yanı?...»

Önce ne diyeceğini şaşıran şoför, şaşkınlığı geçer geçmez ka-nundan, nizamdan bahsefmeğe başlayınca, Jossele:

— «Tunu!...» diye elini alına vurdu. «Kızıl Çin gümbür gümbür atom bombalarını patlatır-ken kanunun, nizamın lâfı mı o-lur?... Vay taş arabası vay!»

Jossele'nin suratı iyice asılmış-tı. Karşıya geçince birden dur-du:

— «Ya bir de barış olursa?... diye dehşetle yüzüne baktı. «Ya, aralarında anlaşıp bütün atom bombalarını imha ederlerse?... Dizengoff Meydanının ortasında tek başına, işsiz güçsüz bir beat-nik olarak ne yaparım ben?... Dün gece bunun yüzünden gözü-me uyku girmediyi hiç.»

Elimi omuzuna koyup:

— «Bu kadar karamsar olma, canım...» dedim.

Sözlerimi hiç duymamış gibi:

— «Barış, barış...» diye mırıl-dandı. «Düşündükçe mideme san-cılar giriyor... Normal hayata dö-nüp iş arayacaksınız.. Tramvayda, cıtobüste kalkıp yerini yaşlılara vereceksin.. Kolalı gömlek, ütülü pantolon giymeye başlayacaksınız.. Akşamları erken yatıp, sabahları işe yetişmek için vaktinde kalkmağa alacaksınız.. Kızlarla eskisi gibi serbest düşüp kalka-mıyacaksınız.. Belki de bu yüzden birine takılıp evleneceksin.. Çocuk çocuğa kavuşacaksınız.. Daha fazla kazanmağa çalışacaksınız.. Kazancın arttıkça göbeklenecek-sin.. Öööf, böyle hayata dayanır-lır mı be?»

Jossele, kaldırımın kenarında-ki konserve kutusuna hırsıyla bir tekme yaptırdıktan sonra:

— «Birkaç sivri aklının çıkıp da, silâhsızlanmaya çare bulması kolay...» diye söylendi. «Kolay a-ma, sonra bizim bu dertlerimize kim çare bulacak?»

Çeviren :
Ergin ORTAC

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

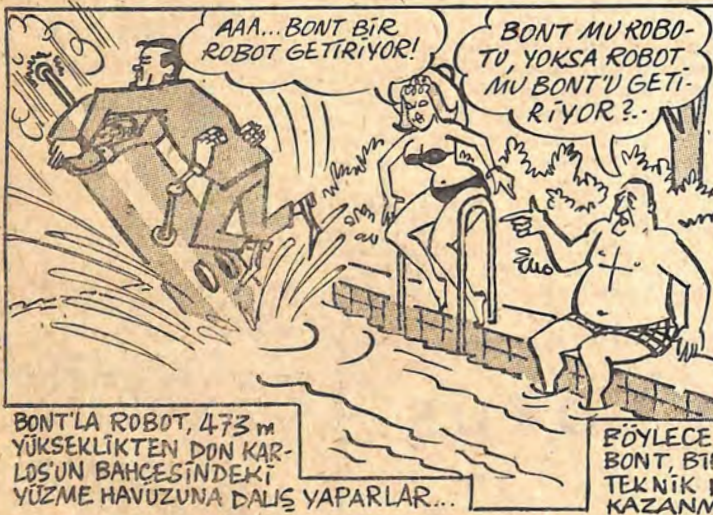
Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

Adamımız CEYMİS BONT

it Adası

ROMAN

MUZAFFER İZGÜ

— 4 —

— Ey hatun, oğlunun Hazreti Yusuf gibi güzel olmasını isten mi?
— İsterim Molla efendi, dedim.
— Öyleyse, şu 277 gün, 277 gece okunmuş sudan da içecen.
— Olur Molla efendi, dedim.

Bir tas da beyaz su içtim. Çok acıydı amma, oğlum Hazreti Yusuf gibi güzel olacaktı.

— Ey hatun, dedi Molla. Oğlunun Hazreti Ali kadar kuvvetli olmasını isten mi?

İçtiğim okunmuş suların başım dönmüştü.

— Demek o kadar tesirliydi ha? diye anam sordu.

— Sen ne diyon Gülizar abla. Daha içerken gözlerimden yaşlar geliyor, şimşekler çakıyordu.

— Son tası da içtin mi?

— Niye içmeyim Gülizar abla? Oğlum, Hazreti Ali kadar kuvvetli olacaktı... O tası da içtikten sonra, Molla da, oda da dönmeğe başladı.

Anam:
— Molla döne döne uçmasın? diye sordu.

— Yok Gülizar abla. Ben de öyle zannediyordum amma, elimle şöyle bi dokundum Molla'ya, Molla olduğu yerde duruyor.

Anam, lâfın burasında şahadet getirmeğe başladı:

— İlmî derin kızım, ilmî derin... Demek durduğu yerde duruyordu ha?...

— Öyle vallaha Gülizar abla.

— Sonaa?

— Sona, bana orada bi sedir göstererek:

— Sirt üstü uzan ey hatun, dedi.

— Uzandın mı?

— Uzandım ya.

— Sonaa?

— Sona, yanıma geldi. Memele-rimi eline aldı.

— Bilyon mu hatun glşl, bunları niye sıkıyom? diye sordu.

— Bilmiyom Mollam, dedim.

— Analık burdan başlar. Süt gel-mesine çalışıyorum.

— Allah razı olsun Mollam, de-dim.

Anam sordu:

— Süt geldi mi kız?

— Bilmem vallaha Gülizar abla.

Yalnız, içim gıcıklanmağa başım e-ylcene dönmeye başladı.

— Sonaaa?

— Sona mı? Vallaha pek hayâl mayal hatırlıyorum. Molla'nın dediğine göre, ben artık o andan sonra e-yilerin arasına garişmişim. Ve bu e-yiler yüzü suyu hürmetine hâmile galmışım.

— Heç bişey duymadın mı gız?

— Duyduum... İyilerden biri, hem soluyor, hem de inliyordu. Ü-zerimde de öyle bi ağırlık, öyle bi ağırlık vardı ki, gemiklerim giriliyor zannettim. Kendime geldiğim zaman Molla oturduğu yerdedi. Benim el-biselerim de üzerimdeydi.

— Melâikeler geydirmişdir zahir, diye anam konuştu.

— Molla da öyle dedi. Sona ba-na:

— Hadi hatun glşl, artık hâmile galdın. Dokuz ay, on günü bekle, de-di.

O zaman, nedense anam acı acı bakmıştı Güllü ablanın yüzüne...

Molla çok becerikliydi. Bir gün bilmem hangi köyden zincirli bir deli getirmişlerdi. Hiç unutmam, köy yoluna dökülmüş, bu delinin gelişini gözlüyorduk. Nihayet, bir akşam vakti, delinin bindiği at karşıdan gözüktü. Atın yanında da bir-leri var. Delinin babası ve akrabala-rı olsa gerek. Delikanlıyı, önün-den ardından bir güzel bağlamışlardı semere.

İlk dardağanı ben attım. Deli:

— Ananı..... dedi.

Derken, bütün çocuklar, deliye a-vuç avuç dardağan atmaya başladık. Deli, küfürle yeri göğü birbirine ka-vuşturuyordu. Sonunda at ürttü, üstündeki deliyle beraber dağa doğru kaçmağa başladı. Delinin akrabala-rı, atın arkasından koşacaklarına, doğruca Molla'ya koştular. Molla:

— Sız heç canınızı sıkmayın. Ben onu göğe de çıkırsa getiririlm, demiş.

Bir hafta sonra deliyle at, bir de-ğirmende bulundu. Alıp getirdiler. Değirmenci diyormuş ki:

— Gece rüyamda Molla'yı gör-düm. Molla, deliyi bana gönder di-yordu.

Almışlar deliyi, Molla'nın önüne getirmişler.

— Ben bunu üç gün içinde iyi e-derim ama, tilsima göre yanında gız kardeşinin de bulunması lâzım, de-miş.

Delinin sahipleri:

— Aman Molla efendi, bunun kız-kardeşi yok, demişler.

Molla, kestirip atmış:

— Öyleyse, bunun da derdinin çaresi yok!...

Delinin akrabalarından biri:

— Molla efendi, bu oğlan benim

gızım! süt kardeşler, acaba süt kardeş olur mu? diye sorunca, Mol-la:

— Gız kaç yaşında, demiş.

— Otuzbeş...

— İyil, kaç çocuğu var?

— Dokuz...

— Olmaaz!... Yedi olsaydı olur-du.

— Ne yapsak Molla efendi?

— Bilmem, iyicene bi düşünün bakalım...

Düşünmüşler, taşınmışlar, çare bulamamışlar. Molla efendi:

— Sizin, otuzbeş yaşından daha küçük başka gızınız yok mu?

Delinin akrabası:

— Var, onyediyi yaşında bir kızım daha var, demiş.

— İyi düşünün bakalım, acaba o kız da sizin hatunun memesini em-miş olmasın?

— Yok Molla efendi, olamaz.

— Neden?

— Bu deli otuzbeş yaşında, ara-larında onsekiz yaş fark var.

— Eh öyleyse, alın gidin deliyi, elimden bi şey gelmez.

Zavallılar, boyunları bükük dışarı çıkarlarken, Molla:

— Durun hele, şu kitaba bi ba-kiym, demiş.

Açmış kara kitabı, içinden bir şey-ler okumuş:

— Oldu, oldu... Kitapta yeri var.

Şimdi, sizin o onyediyi yaşındaki gız, bu delinin anasının memesini bir kerecik emecek, ve bunlar süt kar-deş olacaklar.

Akrabaların sevinçleri kursakla-rında kalmış. Çünkü, delinin anası çoktan ölmüşmüş. Yine boyunları bükük çıkarlarken, Molla:

— Durun, hele, bi daha bakıym, demiş.

Açmış kara kitabı... Dudaklarını oynatmış, gözlerini havaya dikmiş, bir şeyler sayıyormuş gibi yapmış:

— Allahım, taş yağdırma başımı-za, diye dua ederlerdi.

Bir gün içtittik ki, deli gece yarısı kapıyı kırmış. Çullanmış öteki oda-daki Molla'nın üzerine. Molla, çırıl-çıplak olmuş, kızla deli duası yapı-yorlarmış. Deli:

— Ulan deyyus, ulan puşt... Ço-cuk doğurtacam diye, deli eyi ede-cek diye elâlemin avradının gızı-nın namusuna el atarsın ha!...

Neren ister, neren istemez... Tek-me, tokat, sille girişmiş Molla'ya. Molla, o vaziyette, dar atmış ken-dini sokağa. Molla kaçarmış, deli kovalarmış:

— Dur ulan dur, nasıl hâmile du-ası edilir, nasıl deli akıllı edilir, ben sana gösteriyim.

Ne yapsın Molla, bakmış ki, deli yakalarsa namus elden gidecek, ilk önüne gelen kapıyı omuzlayıp içeri girmiş. Arkasından da kapıyı iyice kapamış. Deli dışarda bağırıyormuş:

— Çık ulan pezevenk, çık ulan Molla denen ırz düşmanı hergele!...

Molla, içerde el yordamıyla evin karısının yanına kadar varmış. Evin erkeği bir ara gözlerini açıp, da Molla'yı karısının yatağında çırılçıp-lak görünce:

— Bu ne haldir Mollam? demiş.

— Gece yarısı üryan duası edi-yordum, deli kapıyı kırdı, üzerime saldırdı.

Zaten o zamana kadar gürültüye çıkanlar, deliyi kıskıvrak yakalaya-rak, ipe bağlamışlar.

(Devamı var)

Bizim Yokuş

Yusuf Ziya
Ortaç

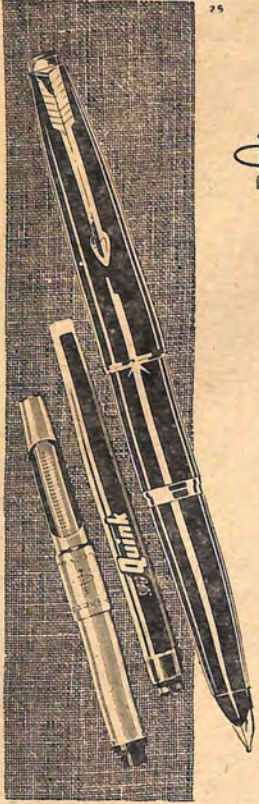
Basın dünyamızın elli yıllık
şöhretleri ve elli yılın romanı.

Büyük boy 352 sayfa, en iyi kâğıt,
beş renkli kuşe karton kapak.

Dağıtım merkezi : BATEŞ
Fiatı : 12,5 Lira.

Bütün kitapçılarda

PARKER 45

Her öğrencinin seveceği
dolma kalem

Kolayca değişebilen, vidalı uç rakımı,
isteğe göre kartuş veya pompa ile
kullanma imkânı

İyi çalışmanın en güzel
ve en makbul hediyesi
bir Parker 45 dolma kalemidir!

(İlanlık : 8324 — 20)

Akbaba

Haftalık Sosyal Mizah Mecmua

SAHİBİ:
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı ay-
lığı 25 lira. Yabancı memleket-
lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.
Uçak masrafı ayrıca alınır.

İLAN FIATI:

İlanlar: Kapak içi santimi
25 lira, iç sayfalar 40 lıradır.

İDARE YERİ:

Övanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8 - 10 Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

Fiatı: 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

Telsiz

Bir Romanyalı, Marsilyalı ar-
kadaşına övünüyordu:

— Bizim memlekette kazı ya-
parlarken, bulunan teller ve sı-
rıklar atalarımızın telgraf kulan-
dığını ispatlamış!

Marsilyalı atıldı:

— Bizde de yapılan kazılarda
tel bulamamışlar, bu atalarımı-
zın telsiz telefon kullandığını
gösteriyor!

İlan

Lyon'u Paris'e bağlayan büyük
araba yolunda şöyle bir ilan gö-
ze çarpıyordu:

«Şoför gayet yavaş git!»

Aynı levhada elle şunlar yazıl-
mıştı:

«Eğer canınız hızlı gitmek isti-
yorsa, öyle yapın! Az ötede em-
rinize âmâdeyiz.»

Cenaze Levazımatçısı.

Seller!

Olive, Marsilya'dan mebusluğ-
nu koymuştu. Köyleri dolaşır-
ken, bilhassa arazinin kötülüğün-
den sık sık sular altında kalan
bir tanesinde konuşma yapmağa
niyetlendi:

— Hemşehrilerim!.. diye başla-
dı sözlerine. Beni seçerseniz, her
kötü şeyle savaşırım, lüzumsuz
vergileri kaldırıyorum!..

Dinleyicilerden biri sordu:

— Ya seller n'olacak?

Olive, sözlerine devam etti:

— Ona gelince, ben zaten onun
aleyhindeyim!

İyi sözler..

Fransa'da krallık idaresi hâ-
kimken, saray erkânından olan
ve kafadan sakat Duc de Chem-
fort şöyle der, bir gün arkada-
şına:

— «Nasıl olduğunu aklım almı-
yor, diline hep iyi sözler kuy-
metsiz insanlarla konuşurken ge-
liyor!»

— Rica ederim doktor, şu te-
levizyonu kapatınız!

— Anneee, babam sahiye aldı galiba!

Ev

Rina ve Tino bir kahvede otur-
muşlar, çene çalıyorlardı. Daha
doğrusu dedikodu yapıyorlardı.
Onlerinden müşterek arkadaşları
Rinette geçerken, onları gör-
dü, geri döndü ve sordu:

— Evimde ne var, ne yok?...

Neyiniz var?

İkinci Dünya Savaşı sıraların-
da mecburi gıda kısıntısı yapı-
lıyordu. İşte bu mahrumiyet gün-
lerinden biriydi. Adam, bakkal
dükkanından içeri girdi:

— Yumurtanız var mı? diye
sordu.

Bakkal yutkundu, öksürdü,
sonra tükürdü ve nihayet cevap
verdi:

— Hayır!

— Kuru balığımız var mı?

Bakkal tekrar yutkunduktan
sonra:

— Yok! dedi.

— Salaminiz var mı?

— Hayır! dedi ama yutkun-
maktan doğru dürüst sesi çıkmı-
yordu...

Müşteri bu hale fena bozuldu.
Sertçe sordu:

— O yok, bu yok! Neyiniz var
öyleyse?...

— Astımım var!...

İçkisever!

Antoine kapıyı açtı ve içeri gi-
ren şarapçı çırağına yatak odası-
nın yolunu gösterdi. Fıçıyı yata-
ğa yerleştirmesini tembihledi.
Karşı fena halde hiddetlendi:

— Bunu bana izah et!

— Ya içki, ya ben dememiş
miydin?... İşte ben de söyledigi-
ni yaptım!...

Konser

Dupont'larla Durand'lar bir ay
öncesinden haberleşmişler, son-
ra, meşhur şefi dinlemek için
konser salonuna koşmuşlardı.
Parçalar nefis, orkestra şahaney-
di!

Konserin ortalarına doğru ma-
dam Durand kocasının kulağına:

— Marc, Marc! diye seslendi.
Maurice uyumuş!

Adam gözlerini araladı:
— Beni bunun için mi uyan-
dırdın?

Yazısız

dünya

Kari-
katür-
leri

tetsu

-SU HESAP MAKİNESİNİ BİR HAFTA İÇİN BANA
VERİR MİSİNİZ ? BÜTÇEMİ HAZIRLAYACAĞIM!

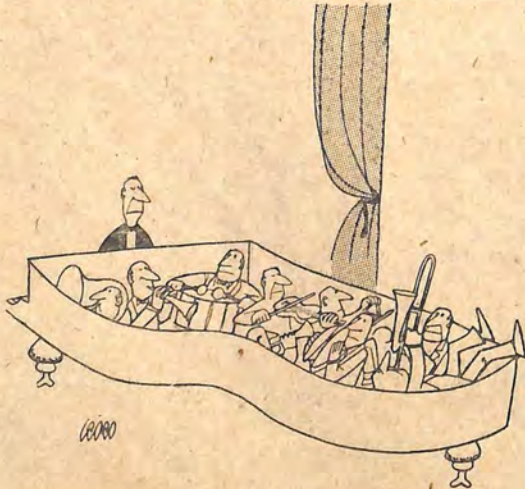
-APTAL!...KUVVET HAPİNİ YAT-
MADAN İKİ SAAT ÖNCE YUTA-
CAKTIN!

-PARAVANIN ÖBÜR TARAFINDA
BOS BİR MASA VAR MI?..

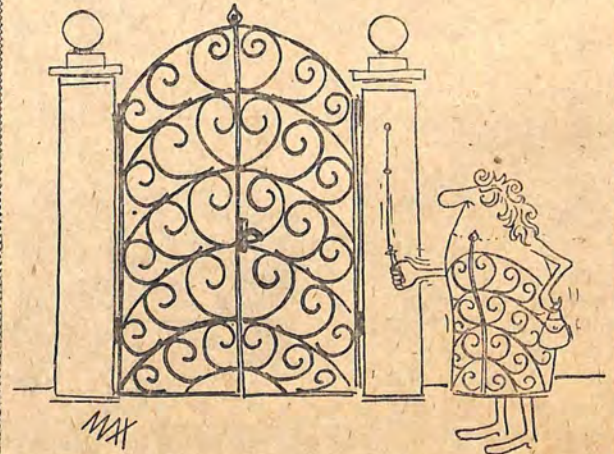

-PARDON...KERPETENİ DÜ-
ŞÜRDÜM!

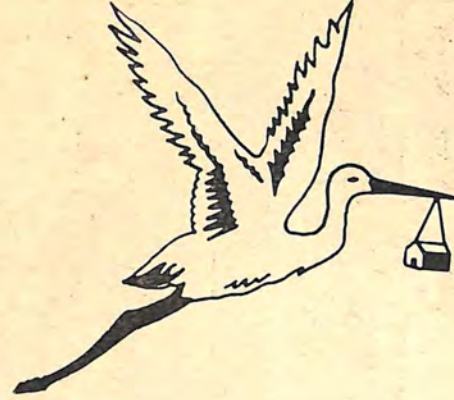
BOBO

YAZISIZ

MAX

YAZISIZ

1967 de

YAPI ve KREDİ BANKASI

tasarruf mevduatı sahiplerine

7.5
MİLYON
LİRA

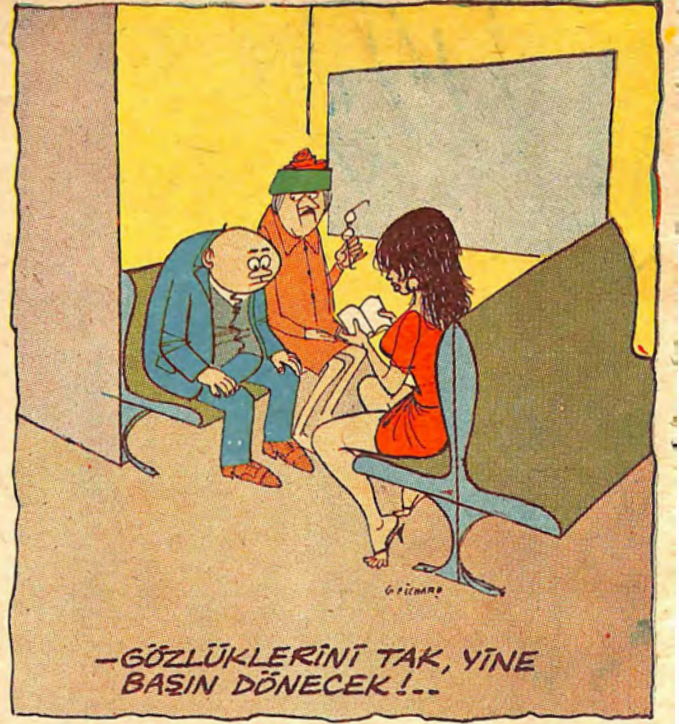
tutarında ikramiyeler dağıtıyor

№ 685

Aklaba

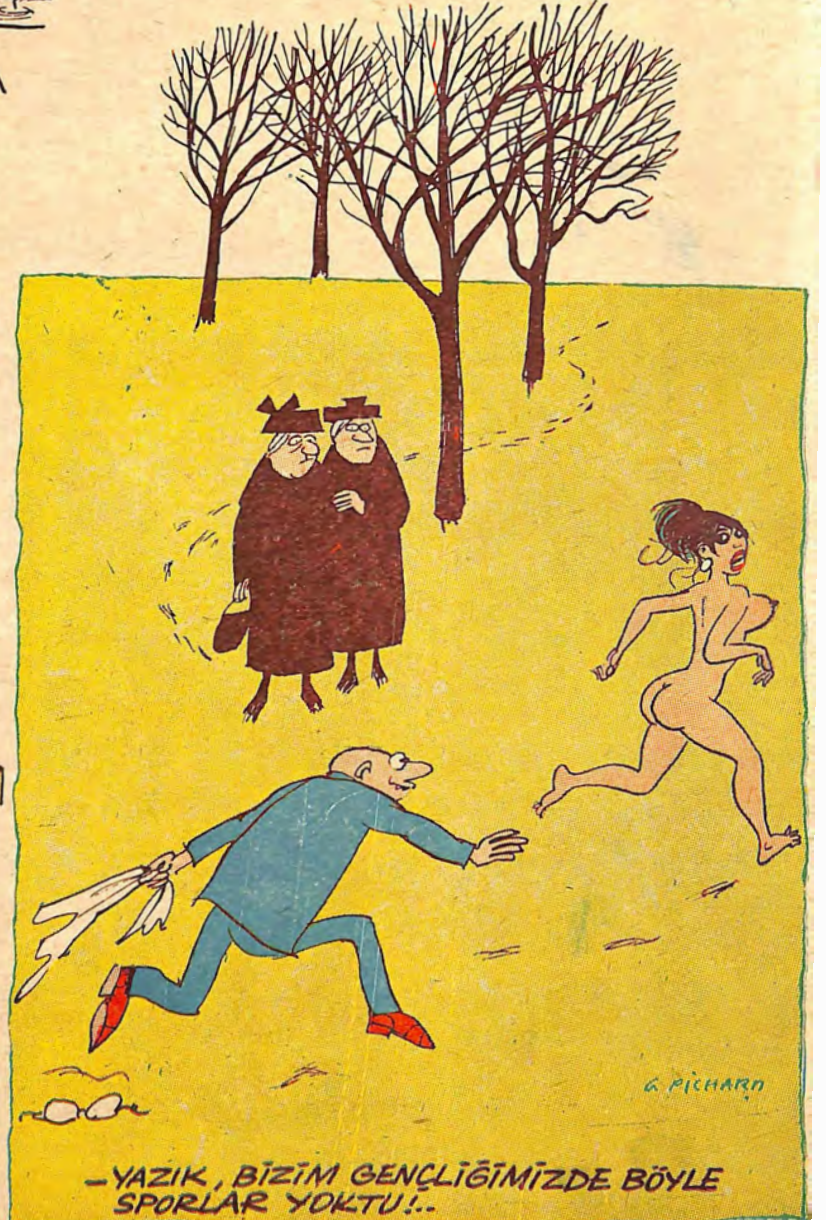
-BAK OĞUL, BAK... BU HAYAT BİLGİ-
SİNİ MEKTEPTE ÖĞRETMEZLER!

-GÖZLÜKLERİNİ TAK, YİNE
BAŞIN DÖNECEK!..

-BU AKŞAM ÇEKİLİYODUR...

-YAZIK, BİZİM GENÇLİĞİMİZDE BÖYLE
SPORLAR YOKTU!..